

automan

magazín OSA nejen pro autory

léto 2011

Výroční ceny OSA za rok 2010 | Valné shromáždění

Rozúčtovací pravidla

Vladimír Franz | Tim Rice

Tata Bojs | šuplíky textařů

Český YouTube Fest | Nejlepší jazzová skladba 2011

Vážené kolegyně,
vážení kolegové,

Nacházíme se v etapě po valném shromáždění 2011 členů OSA. Toto shromáždění mimo jiné zavázalo Dozorčí radu, aby připravila koncepční změny rozúčtovacího řádu, které byly na tomto VS prezentovány.

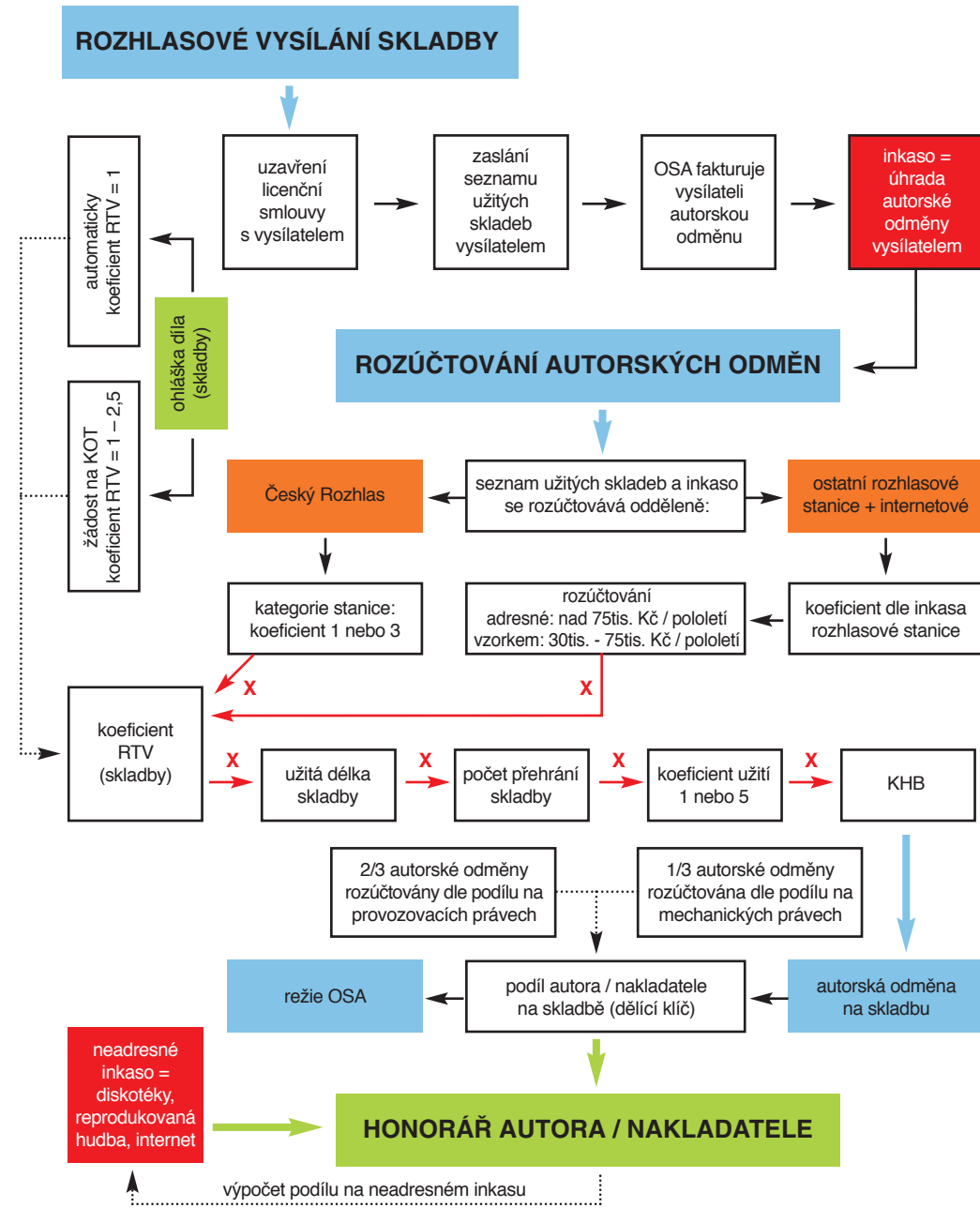
Dovoluji si tedy pokračovat v mém mini seriálu „Rozúčtovací řád jedním pohledem“. Domnívám se, že jeden obrázek může vydat za několik stran textu, obzvláště když je text nezáživný a obtížně srozumitelný. Tentokrát jde o grafické zpracování rozúčtování rozhlasového vysílání, které je ještě o něco složitější, než veřejné provozování živé hudby.

*Příjemné léto a načerpání nových sil
Vám všem přeje a děkuje
Luboš Andršt,
předseda dozorčí rady*

// Tentokrát jde o grafické zpracování rozúčtování rozhlasového vysílání, které je ještě o něco složitější, než veřejné provozování živé hudby.

PROCES ROZÚČTOVÁNÍ ROZHLASOVÉHO VYSÍLÁNÍ

vysvětlivky:

Koeficient RTV je přidělen automaticky nebo na základě žádosti na KOT dle bodovací tabulky Přílohy č.1 rozúčtovacího řádu OSA.

KOT: komise pro otázky tvorby řízená při dozorčí radě OSA.

Kategorie stanice (Tab. 5.5.3): koeficient 1 se uplatní u rozhlasové stanice s regionálním dosahem, koeficient 3 se uplatní u rozhlasové stanice s celoplošným dosahem.

Koeficient užití (Tab. 5.5.2): koeficient 1 – znělky nebo díla pravidelně vysílaná jako hudba titulková, úvodní, předělová, jako podkres pod zpravodajství a upoutávky. Koeficient 5 – prvoplánová hudba, reklamní spot, hudební přenos.

Rozúčtování vzorkem: podle seznamu skladeb v náhodně vybraném jednom kalendářním měsíci z příslušného kalendářního čtvrtletí, dle článku 5.5.4.

KHB (korunová hodnota bodu): v souladu s článkem 5.1.2 je stanovena v podstatě na základě dvou parametrů:
1) na poměru mezi inkasem z rozhlasů a následně rozúčtovávanými autorskými honoráři za užití v předešlém kalendářním roce
2) na předpokladu očekávaného vývoje inkasa z rozhlasů v roce, pro který se KHB stanovuje.

Bonifikace z neadresných příjmů (čl. 5.3): podle toho, kolik si autor / nakladatel vydělá

z rozhlasového vysílání v porovnání s ostatními autory / nakladateli, bude v tomto poměru participovat na neadresných příjmech z diskoték (takto se rozdělí 40% z celkově vybrané částky), z užití reprodukcí v veřejných prostorách (bary, restaurace, hotely, obchodní střediska, kadeřnictví a jiné provozovny služeb apod. – takto se rozdělí 30% z celkově vybrané částky) a neadresných příjmů za užití hudebních děl na internetu (čl. 5.8.3.3).

02 obsah / léto 2011

14

18

22

34

38

- 03 Úvodní slovo
- 05 Obsah
- 06 Nově zastupovaní

Zprávy z OSA

- 08 Rozúčtovací pravidla OSA
- 13 Valné shromáždění OSA 2011
- 14 Výroční ceny OSA 2010

Rozhovory

- 16 Výherci Výročních cen OSA
- 18 Český YouTube Fest
- 22 Petr Beneš
- 26 Vladimír Franz
- 34 Tim Rice
- 38 Tata Bojs
- 42 Petr Kolečko

Textařské šuplíky

Kulturní přehled

- 50 Nová CD
- 52 Filmové premiéry
- 54 Koncerty
- 56 Vzpomínáme
- 57 Na okraj
- 58 Závěrník

autor in
Magazín OSA
číslo 02 / léto 2011

obálka:
Vladimír Franz
fotografie: Ida Saudková

www.osa.cz

Vydává OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, o. s., Čs. armády 20, 160 56 Praha 6, oddělení PR a komunikace, telefon: 220 315 243, 220 315 304, e-mail: komunikace@osa.cz
Povolení MK ČR E 19237, vychází 4x ročně, náklad 7500 ks výtisků, místo vydání Praha. Redakce si vyhrazuje právo upravovat a krátit příspěvky. Děkujeme za pochopení. Toto číslo vyšlo dne 29. 7. 2011.

Redakce: Lukáš Paulů, Petr Soukup / Redakční rada: Pavel Růžička, Kryštof Michal a Lukáš Hurník / Koncept, design a sazba: PARTagency, a.s., www.part.cz / Korektury: Jirí Houdek / tisk a distribuce: Link Production / Fotografie na této stránce: Vilém Mikyška, www.youtube.com, Salim Issa

autoři

BANGA RADOSLAV
BAROVÁ DOROTA
BENDE PETR
BURIAN JIŘÍ
FIGAR VLADIMÍR
HEŘMAN KAREL
KRAJČO RICHARD
KYMPL TOMÁŠ
PIVEC ONDŘEJ
RYPAR RENÉ
VYŠOHLÍD PETR

obnova:

VIČAR JAN, Prof. PhDr., CSc.
VÁNĚ PAVEL
OULÍK JIŘÍ, JUDr.

nakladatelé

Studio Fontana spol. s r.o.
FintagePublishing
and Collection B.V.

Členství nabyvá platnosti dnem
1. 1. 2012.

„členové“ = skladatelé, textaři
a nakladatelé s hlasovacími právy spl-
ňující podmínky definované
stanovami OSA

připravili:
JIŘINA BARELLO,
vedoucí oddělení pro záležitosti zastupovaných

LUKÁŠ PAULŮ,
oddělení PR a komunikace

pokračování v podzimním čísle Autor in

01 KYMPL TOMÁŠ

Skladatel a občasný textař. Rozsah jeho autorské činnosti sahá od vážné hudby, hudby duchovní, přes klasickou pop music, šansony, muzikál až k hudbě filmové. Je autorem písní pro B. Matuše, H. Zagorovou, H. Vondráčkovou, J. Lauferu, P. Koláře a další, napsal scénickou hudbu pro televizní pořady (např. Živé srdce Evropy) a pro film Muži v říji. Zastupován OSA je od roku 2000.

www.tomaskympl.cz

03 BAROVÁ DOROTA

Skladatelka a textařka, přední interpretka české alternativní hudební scény (violoncello, zpěv). Píše pro skupiny, s nimiž také vystupuje či vystupovala – Tara Fuki, VertigoQuintet, Kuzmich-Orchestra.

Zastupována OSA je od roku 2002.

www.myspace.com/dorotabarova

04 FIGAR VLADIMÍR

Skladatel, klavírista, člen skupin jako Rock and Roll band M. Woodmana, M-band nebo Foolmouse. Je autorem televizních znělek, hudby k reklamám, podkresové hudby k televizním pořadům (např. Šikulové).

Zastupován OSA je od roku 2004.

05 KRAJČO RICHARD

Skladatel a textař, líder a autor písní skupiny Kryštof. Velké úspěchy sklízí nejen na hudebním poli, ale také na poli činoherním, věnuje se i filmu a moderování.

Zastupován OSA je od roku 2005.

www.richardkrajco.cz

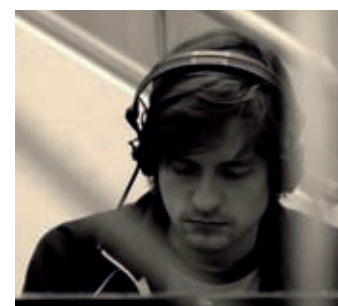
02 BANGA RADOSLAV

Skladatel a textař, úspěšný rapper. Svou dráhu začínal v několika seskupeních se svým dvojčetem Patrikem, významným počinem byl projekt Syndrom Snopp.

Mezinárodní úspěchy slaví jeho skupina Gipsycz. Napsal také několik písní pro DJ Pluta (CD Čokl Mikymauza).

Zastupován OSA je od roku 2005.

www.radoslavganga.cz

06 PIVEC ONDŘEJ

Skladatel, jazzman, hráč na Hammondovy varhany. Působí ve formaci OrganicQuartet, spolupracuje s celou řadou českých i zahraničních muzikantů. Některé jeho skladby hraje např. Najponk.

Zastupován OSA je od roku 2005.

www.ondrejpilec.com

07 RYPAR RENÉ

Skladatel a významný interpret (kytarista) na české rockové scéně. Skládal hudbu pro skupiny, v nichž také hrál - Eleison, OneSeason Band, Krucipůsk. Nyní je členem Support Lesbiens. Je autorem hudby k písním pro film V peřině a Máj.

Zastupován OSA je od roku 2004.

08 VÁNĚ PAVEL

Brněnský muzikant a skladatel populární hudby. Kromě legendární skupiny Progres 2 (původně The-ProgressOrganization) působil např. v Synkopech 61, ve folkrockovém triu VKV, ve skupinách Bronz nebo Barnodaj.

Zastupován OSA je od roku 1979, členem byl od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2007.

www.myspace.com/janlstiburek

www.osa.cz

Rozúčtovací pravidla Ochranného svazu autorského

Rozúčtovací řád OSA, který detailně popisuje postupy při rozúčtování tržeb za poskytnuté licence mezi nositele práv, je dokument složitý a nečtivý. Ale základní pravidla, na kterých je rozúčtování postaveno, zase tolik složitá nejsou. Pokusili jsme se je v následujícím textu co nejjednodušeji popsat a vysvětlit.

01 Definice pojmů

1.1. Nositel práv

Nositel práv je osoba, která vykonává majetková práva k dílu. V našem případě je to především autor, který dílo vytvořil. Dále to může být osoba, která práva od autora získala dědictvím (dědic) nebo smlouvou (nakladatel). V dalším textu pro jednoduchost budeme hovořit o autorech, myslíme tím ale bez rozdílu všechny nositele práv.

1.2. Provozovací práva a mechanická práva

V souladu s mezinárodní praxí OSA rozlišuje při udělování souhlasu s užitím dva typy poskytnutých práv, a to práva provozovací (Performing rights) a práva mecha-

nická (Mechanical rights). Ta se liší jak typem udělené licence, tak i způsobem rozúčtování tržeb OSA na honoráře jednotlivých autorů.

// **Provozovacími právy** se rozumí udělování souhlasu s užitím hudby v rozhlasovém či televizním vysílání a rovněž s užitím hudby na koncertech, diskotékách, ve veřejných prostorách jako jsou restaurace, obchody apod. V oblasti provozovacích práv si uživatel kupuje licenci na užití jakékoli chráněné skladby a požadovaná cena za licenci není přímo závislá na počtu užitých děl.

// **Mechanickými právy** se rozumí udělování souhlasu k užití hudby při prodeji nosičů (CD), při prodeji nahrávek pro-

// **Nositel práv je osoba, která vykonává majetková práva k dílu. V našem případě je to především autor, který dílo vytvořil.**

> střednictvím internetu či mobilních sítí. V oblasti mechanických práv si uživatel kupuje licenci k užití konkrétní skladby.

1.2. Autorské odměny identifikovatelné a neidentifikovatelné

Při poskytování licence k užití hudby v rozhlasu či televizi, při provozování živé hudby (rozumí se hudba provozovaná za přítomnosti interpretů, tedy koncerty, taneční zábavy apod.) a při poskytování licenci u veškerých mechanických práv, OSA požaduje od uživatele seznam skladeb, které byly užitý. Toto hlášení je podkladem pro rozúčtování honorářů pro autory užitých děl. Tržby za poskytnutí licence, tedy autorské odměny, kdy zároveň s platbou za licenci OSA získává seznam užitých skladeb, označujeme jako **identifikovatelné**.

Při poskytování licence k užití reprodukováné hudby na diskotékách nebo při ozvučování veřejných prostor, jako jsou obchody či restaurace, není myslitelné po uživateli požadovat přesný seznam skladeb, které zazněly. Tržby za tyto licence se mezi autory rozúčtovávají podle pomocných kritérií, viz dále. Také odměny za možnost pořizovat kopie pro osobní potřebu – poplatky za nosiče přístroje – inkasuje OSA bez jakýchkoli údajů o zkopírovaných skladbách. Takovéto autorské odměny, kdy k tržbě za licenci OSA nemá k dispozici seznam užitých skladeb, označujeme jako **neidentifikovatelné**.

02 Postupy při rozúčtování

2.1. Registrace hudebních děl

Aby OSA mohla vyplatit autorovi odměnu za užití jeho díla, musí být toto dílo u OSA zaregistrováno, v případě zahraniční skladby musí být tato registrována u příslušného kolektivního správce v dané zemi a následně v mezinárodní databázi. Na registračním formuláři, tzv. ohlášce, je uveden zejména název díla, autoři díla a jejich podíly. Není-li jiná dohoda autorů o podílech na skladbě, použije OSA svůj dělicí klíč, který např. pro díla užitá v režimu provozovacích práv vypadá jako v tabulce 1.

Například u zahraniční písničky, která je se souhlasem původních autorů přetextována do češtiny a zásadně upravena, např. z původního popu přearanžována do "dance" verze, a u které nedošlo k jiné dohodě mezi autory, probíhá dělení honoráře podle posledního řádku tabulky 4,5/12 (= 37,5%) honoráře dostává původní autor hudby a po jedné čtvrtině dostávají shodně původní textař a český textař a aranžér dostává 1,5/12 (= 12,5%).

Na ohlášce díla je skladba rovněž charakterizována svou formou (např. písnička, smyčcové kvarteto, oratorium...) a délkou trvání. Na základě těchto údajů je zařazena do příslušné kategorie a jsou jí přiděleny body, které jsou následně používány při rozúčtování v oblasti provozovacích práv. Tyto body jsou odlišné pro oblast veřejného provozování (koncerty, taneční zá-

bavy...) a pro oblast vysílání rozhlasu a televize – tam hovoříme o R-TV koeficientech. V oblasti mechanických práv je autorovi rozúčtována ta částka, kterou uživatel za jeho skladbu zaplatil, a žádné body při tom nehrají roli.

Například v oblasti vážné hudby mají komorní skladby takovéto obodování:

Kategorie 3

// komorní skladby do 3 hlasů partitury;
// vokální díla pro 1 - 4 hlasy a cappella nebo s doprovodem 1 - 2 nástrojů;
// hudba elektroakustická

Klavír, varhany, cembalo, harfa, akordeon, cimbál, pokud jsou notovány na dvou nebo více osnovách, jsou považovány za dva hlasy. (→ tabulka 2)

2.2. Rozúčtování honorářů z veřejných produkcí – živá hudba

Rozúčtování honorářů z koncertů, tanečních zábav a všech ostatních živých produkcí (kromě koncertů s inkasem nad 30 000 Kč) probíhá pomocí bodového systému. Každé provedení skladby generuje autorům honorář podle následujících kritérií.

Prvním kritériem je počet bodů přidělených při registraci. Bodovací kategorie a počty bodů byly počátkem devadesátých let minulého století převzaty z bodovacího systému německé ochranné organizace GEMA. Počty bodů pro jednotlivé typy skladeb jsou závislé na

Tabulka 1

	C	A	SA	AR
Díla bez textu	12/12	-	-	-
Zpracování díla bez textu	10/12	-	-	2/12
Díla s textem	6/12	6/12	-	-
Zpracování hudby u díla s textem	4,5/12	6/12	-	1,5/12
Díla se subtextem	6/12	3/12	3/12	-
Zpracování hudby u díla se subtextem	4,5/12	3/12	3/12	1,5/12

C je skladatel (compositeur), A je textař (auteur), SA - překladatel, upravovatel textu (sous-auteur) a AR je zpracovatel (arrangeur).

// Rozúčtování honorářů z koncertů, tanečních zábav a všech ostatních živých produkcí (kromě koncertů s inkasem nad 30 000 Kč) probíhá pomocí bodového systému.

délce skladby a na její náročnosti. Smyčcové kvarteto má více bodů než populární písnička, a to jednak proto, že je cca 10x delší. Druhým důvodem je dohoda autorů, že provedení smyčcového kvarteta by mělo být na honorářové straně oceněno více, než provedení deseti písniček.

Pojďme se podívat, jaký honorář dostanou autoři písničky, která zazní na koncertě, kde OSA poskytl licenci za 2000 Kč. Naše písnička byla zařazena při své registraci do kategorie č.7 - populární hudba všech žánrů / stylů s textem nebo bez textu – a obdržela tak pro veřejné provozování 12 bodů.

Druhým hlediskem je, kolik na koncertě zaznělo skladeb. Pokud je to obvyklý koncert a počet skladeb nepřesáhne 25, jsou body skladby násobeny koeficientem 1. Pokud by na koncertě zaznělo např. 50 skladeb, byl by tento regresivní koeficient 0,5. Naše písnička zazněla na obvyklém koncertě s 20 skladbami, a proto její užití v této chvíli generuje stále 12 bodů.

Třetím hlediskem je výše inkasa OSA z dané akce. Je zřejmé, že skladba zahrnaná na akci s tržbou 100 Kč by měla přinést autorovi jiný honorář než tatáž skladba, která zazní na akci s tržbou 10 000 Kč. Tato vazba na tržbu OSA není zcela lineární a je zprostředkována opět koeficientem. Například při tržbě 100 Kč je koeficient 1, při tržbě 2000 Kč je koeficient 7. Jiné a obecně nižší koeficienty jsou užívány, pokud skladba nezazní na koncertě, ale na taneční zábavě či estrádě. Naše písnička zazněla na koncertě s tržbou OSA 2000 Kč a její provedení tedy vygenerovalo 7 x 12 = 84 bodů.

OSA každoročně stanovuje korunovou hodnotu bodu. Ta se v posledních letech pro

oblast živé hudby pohybuje okolo 2 Kč/b. Naše písnička tedy přinesla autorům honorář z tohoto koncertu ve výši 84 bodů x 2 Kč/za bod = 168 Kč. Ten se rozdělí mezi autory hudby a textu.

Všimněme si, že za takovýto koncert s dvaceti písničkami a tržbou 2000 Kč OSA autorům vyplatí 20 x 168 Kč = 3.360 Kč, tedy více než zinkasuje. Toto zvýhodnění koncertního užití je dotováno z tržeb užití nekoncertního, kde pro výpočet honorářů platí jiné, nižší koeficienty.

Koncerty s inkasem nad 30 000 Kč se rozúčtovávají přímo. Inkaso z koncertu se po odečtení režie rozdělí na jednotlivá díla a vyplatí se jejich autorům.

2.3. Rozúčtování honorářů z rozhlasového vysílání

Rozúčtování honorářů z rozhlasového vysílání probíhá opět pomocí bodového systému. Každé provedení skladby generuje autorům honorář podle kritérií, která si dále vysvětlíme.

Pojďme si jako příklad ukázat, jaký honorář dostanou autoři písničky, která zazní v Českém rozhlasu na stanici Radiožurnál.

Opět je **výchozím údajem** zařazení skladby při registraci a přidělení R-TV koeficientu. Protože součástí hlášení rozhlasových stanic je i stopáž, v jaké skladba zazněla, R-TV koeficienty už nezohledňují délku skladeb jako body ve veřejném provozování, ale vyjadřují pouze dohodu autorů o vyšším ocenění náročnějších skladeb. Naše sledovaná písnička obdržela při registraci R-TV koeficient 1.

// Rozúčtování honorářů z televizního vysílání je v podstatě stejné jako u vysílání rozhlasového a probíhá opět pomocí bodového systému.

Druhým kritériem je počet minut, po které písnička v daném čtvrtletí v éteru zněla. Dejme tomu, že to byla úspěšná píseň a hrála se na Radiožurnálu více než dvakrát denně a nasbírala za čtvrtletí 200 provedení. Délka této písničky je 3 minuty a tedy má v této chvíli na svém kontě 3 x 200 = 600 rozhlasových bodů.

Třetím kritériem je to, jakým způsobem byla skladba užitá. Autoři se prostřednictvím Rozúčtovacího řádu dohodli, že zazní-li skladba v rozhlasu prvoplánově, budou body za její užití násobeny koeficientem 5. Na rozdíl od hudby, která tvoří background pod mluveným slovem a na rozdíl od znělek a jinglů, kdy body za takovéto užití jsou násobeny koeficientem 1. Sledovaná písnička byla hrána samostatně, nikoli jako background, a tedy má na svém kontě 600 x 5 = 3000 bodů.

Čtvrtým kritériem je, na jak „velké“ stanici skladba zazněla. U Českého rozhlasu je regionálním stanicím přiřazen koeficient 1 a celoplošným koeficient 3. Naše skladba zazněla na celoplošné stanici Radiožurnál, a proto se její doposud nasbírané body ještě násobí koeficientem 3. Konečný počet bodů pro provedení sledované písně v daném čtvrtletí je 3000 x 3 = 9000 bodů.

OSA každoročně stanovuje korunovou hodnotu bodu. Ta se v posledních letech pro ČRo pohybuje okolo 1,4 Kč/b. Naše písnička za své čtvrtletní úspěšné působení na vlnách Radiožurnálu vygenerovala svým autorům honorář 9000 x 1,4 Kč/bod = 12 600 Kč.

Soukromé rozhlasové stanice se rozúčtovávají naprosto stejným postupem. Pouze koeficienty přiřazované podle čtvrtého kritéria, tj. podle velikosti stanice, jsou stanoveny lineárně, a sice podle tržeb OSA od konkrétních stanic.

2.4. Rozúčtování honorářů z televizního vysílání

Rozúčtování honorářů z televizního vysílání je v podstatě stejné jako u vysílání rozhlasového a probíhá opět pomocí bodového systému. Každé provedení skladby generuje autorům honorář podle následujících kritérií.

Pojďme se podívat, jaký honorář dostanou autoři písničky, která zazní například na TV NOVA.

Opět je **výchozím údajem** zařazení skladby při registraci a přidělení R-TV koeficientu. Už víme, že sledovaná písnička obdržela při registraci R-TV koeficient 1.

Druhým kritériem je počet minut, po které skladba na dané televizní stanici zazněla. Naši písničku zahráli jen jednou, zahráli ji celou, tedy 3 minuty, získává tak pro účely televizního rozúčtování zatím 3 body.

Třetím kritériem je to, jak byla skladba užitá. Autoři se prostřednictvím Rozúčtovacího řádu dohodli na tom, že zazní-li skladba v televizi prvoplánově, budou body za její užití násobeny koeficientem 6. Pokud skladba byla použita například jako znělka či hudba ke zpravodajství nebo sportovním přenosům, body za užití by se násobily koeficientem 1. Sledovaná písnička byla hrána prvoplánově, a tedy má na svém kontě 3 x 6 = 18 bodů.

Soukromé televize dostávají pro účely rozúčtování inkasní koeficienty podle výše jejich zaplacených autorských odměn, NOVA má koeficient 65, naše písnička nasbírala tedy 1170 bodů.

OSA každoročně stanovuje korunovou hodnotu bodu. Ta se v posledních letech pro oblast soukromých TV pohybuje okolo 0,90 Kč/bod. Jedno provedení písničky tedy přineslo autorům honorář 1170 x 0,90,- Kč/bod = 1053,-Kč.

2.5. Rozúčtování honorářů za prodej hudby na CD, prostřednictvím Internetu nebo mobilních sítí

V těchto případech je cena licence přímo odvislá na počtu prodaných nosičů či skladeb a honorář je po odečtení režie beze zbytku distribuován příslušným autorům. V případě prodeje nosičů (CD) je honorář stanoven za celé CD a rozděluje se mezi autory podle stopáže jednotlivých skladeb.

Naše sledovaná píseň vyšla na CD spolu s devatenácti dalšími písničkami, tuto kompilaci v maloobchodní ceně 200 Kč si koupilo 10 000 zákazníků. OSA za každé prodané

Tabulka 2

od minuty	do minuty	veřejné provozování	body	rozhlas a televize koeficient
0:01	14:00	za každou minutu	12 bodů	1,5
14:01	20:00	a za každou další minutu	18 bodů	1,5
20:01	36:00	a za každou další minutu	10 bodů	1,75
36:01	52:00	a za každou další minutu	15 bodů	1,75
52:01	a více		720 bodů	1,75

// OSA, stejně jako ochranné organizace v ostatních civilizovaných zemích, ze zákona vybírá odměny za výrobu a dovoz nenahraných nosičů a přístrojů sloužících ke zhotovování rozmnoženin hudebních děl.

>

CD utrhla od vydavatele po odečtení režie 10 Kč, celkem tedy 100 000 Kč. Sledovaná písnička zabírá 1/20 stopáže tohoto nosiče, její autoři se tedy podělí o honorář 5000 Kč.

2.6. Rozúčtování honorářů z veřejných produkcí – reprodukováná hudba

OSA eviduje odděleně tržby z diskoték a tržby za poskytnuté licence na ozvučení prostor reprodukovanou hudbou (obchody, restaurace, propagační a reklamní akce, módní přehlídky apod.)

U diskoték nepovažuje OSA za možné požadovat po uživateli hlášení o užitých skladbách a tržby za licence rozdělují mezi autory podle pomocných kritérií. Předpokládá se, že na diskotékách se hrají skladby, které jsou oficiálně vydané – na nosičích nebo jako mp3. Proto 60% z tržeb z diskoték se rozdělují autorům podle jejich výnosů z mechanických práv v uplynulých dvou letech. Dále se předpokládá, že na diskotékách se hrají písničky, které se aktuálně hrají v rádiích, proto 20% tržeb je rozúčtováváno autorům podle výše jejich honorářů z rozhlasových stanic.

Rovněž u ostatního užití reprodukováné hudby (restaurace, prodejny...) není myslitelné požadovat po uživateli hlášení o všech skladbách, které ve veřejných prostorech zazněly. Opět se předpokládá ten fakt, že aby hudba mohla zaznít, musel ji nejprve někdo natočit a vydat. Proto se 30% těchto tržeb rozdělují autorům podle jejich výnosů z mechanických práv za poslední dva roky. Protože ozvučování často probíhá prostřednictvím rozhlasového vysílání, dalších 30% se rozdělují podle výše jejich honorářů z rozhlasových stanic. Ozvučování zvláště v restauracích často probíhá pomocí televizního vysílání, proto je zbylých 40% rozúčtováváno mezi autory podle výše jejich honorářů z TV.

2.7. Rozúčtování náhradní odměny za rozmnožování díla pro osobní potřebu

OSA, stejně jako ochranné organizace v ostatních civilizovaných zemích, ze zákona vybírá odměny za výrobu a dovoz nenahra-

ných nosičů a přístrojů sloužících ke zhotovování rozmnoženin hudebních děl. Předpokládá se, že tyto nosiče a přístroje slouží k pořízení legální kopie již vydaného a prodaného díla pro osobní potřebu. Proto tyto prostředky OSA rozúčtovává autorům podle výše jejich honorářů z mechanických práv za poslední dva roky.

2.8. Rozúčtování do zahraničí a ze zahraničí

OSA při rozúčtovávání všech oblastí nebere na zřetel, zda je autor zastupován přímo OSA, nebo zda je zastupován partnerskou ochrannou organizací. Pouze částky určené autorům zastupovaným konkrétní zahraniční organizací OSA shromažďuje odděleně a zasílá partnerské organizaci jako souhrnnou částku spolu s podklady, jak ji rozúčtovat. Rovněž za užití české hudby v zahraničí dostává od partnerských ochranných organizací souhrnnou částku spolu s podklady, jak ji rozúčtovat mezi zastupované autory.

03 Výplata autorských odměn

V průběhu rozúčtovacích prací se jednotlivé autorské honoráře připisují autorům na jejich interní konta vedená u OSA. Čtvrtletně potom OSA zasílá tyto nashromážděné honoráře autorům na jejich bankovní účty, popřípadě i poštou. Zároveň autoři dostávají Výplatní honorářový list se souhrnnými částkami z jednotlivých rozúčtovacích oblastí. Prostřednictvím Infosy pak mohou získat podrobné podklady, za jaká užití jakých skladeb je ten který honorář. O bezplatné vytištění a zaslání těchto podrobných podkladů si mohou autoři požádat jedenkrát ročně. Žádosti o častější zaslání podrobných tiskových sestav jsou od letošního roku zpoplatněny. /

text:
ROMAN CEJNAR,
člen rozúčtovací komise
a dozorčí rady
roman.cejnar@osa.cz

Valné shromáždění OSA 2011

Dvacátého čtvrtého května 2011 se členové OSA sešli na pravidelném, řádném zasedání valného shromáždění.

Přítomní členové nejprve schválili roční závěrku a výroční zprávu o činnosti a hospodaření za rok 2010 a zprávy dozorčí rady a představenstva OSA za rok 2010.

Na programu zasedání bylo dále projednání a schválení změn základních dokumentů OSA – stanov a rozúčtovacího řádu. V průběhu projednávání navržených změn prezentoval předseda představenstva Roman Strejček také návrh koncepčních změn rozúčtovacího řádu, které nebyly zatím předmětem schvalování. Při prezentaci zdůraznil potřebu změny způsobu rozúčtování autorských odměn za živé veřejné provozování a neadresných příjmů v souladu se zájmy zastupovaných nositelů práv a s trendy zahraničních autorských organizací. Valné shromáždění se poté usneslo, že v duchu této prezentace má dozorčí rada do příště dopravovat koncepční změny rozúčtovacího řádu a připravit paragrafované znění.

// Na programu zasedání bylo dále projednání a schválení změn základních dokumentů OSA – stanov a rozúčtovacího řádu.

Z navržených a valným shromážděním schválených změn v základních dokumentech OSA patří mezi nejpodstatnější tyto:

// Změna principu dělení autorských odměn mezi autory hudby a autory textu (příloha č. 2 rozúčtovacího řádu – dělicí klíč)

Jde o průlomovou změnu, kdy se tradiční a ve světě již víceméně překonané dělení autorských odměn za veřejné provozování (8/12 pro autory hudby a 4/12 pro autory textu) nahrazuje poměrem 50:50. Toto pravidlo se uplatňuje při registraci děl ohlášených po nabytí platnosti změny, tedy od 25. května 2011. Samozřejmě i nadále platí, že dohodnou-li se autoři na jiném rozdělení odměn, má taková dohoda přednost před dělicím klíčem OSA. V případě, že jde o dílo vážné hudby s textem, stanoví podíly na autorské odměně mezi autorem hudby a autorem textu Komise pro otázky tvorby, a to podle poměru skutečné stopáže hudební a textové složky.

// Podíly v případě dodatečného otextování nebo zhudebnění volného díla

Pokud autor dodatečně otextuje nebo zhudební volné dílo, bude mu podle nového znění dělicího klíče rozúčtovacího řádu přiznáno 100% autorské odměny, a to jak v oblasti mechanických práv, tak i za veřejné provozování.

// Zjemnění bodovacích tabulek (příloha č. 1 rozúčtovacího řádu)

Podstatných změn dostala také bodovací tabulka, podle níž jsou ohlášená díla zařazována do jedné z jedenácti zde uvedených kategorií a následně dle stopáže dostávají příslušné bodové ohodnocení. Zatímco ve stávající tabulce jsou v rámci každé kategorie

několikaminutové (5, 10 i 15 min.) intervaly, podle nichž se body a koeficient určují, nová bodovací tabulka nabízí intervaly po jedné minutě; body se přitom pohybují v mantinelech daných stávající tabulkou. Nová bodovací tabulka bude aplikována na všechna díla užitá po 1. 7. 2011.

// Snížení limitu pro vznik členství pro nositele práv z oblasti vážné hudby (čl. 4 stanov)

Požadovaná minimální autorská odměna pro vznik členství pro nositele práv působící v oblasti vážné hudby byla snížena na polovinu jinak platného limitu.

Mezi výsadní pravomoci valného shromáždění OSA patří také rozhodnutí o přijetí nových členů, kteří podmínky pro vznik členství splňují. S účinností od 1. ledna 2012 bylo do sdružení OSA přijato 16 nových členů (12 skladatelů populární hudby, 1 skladatel vážné hudby, 1 textař a 2 nakladatelé – jejich přehled s mini profily naleznete na začátku tohoto čísla časopisu Autor in).

Na závěr valného shromáždění přednesl pan Ivan Kurz, předseda komise Partnerství, prezentaci projektu Partnerství. Seznámil přítomné s jeho hlavními principy, zásadami a cíly a po prvním roce fungování jej zhodnotil jako vykročení správným směrem v oblasti podpory hudebních projektů a posilování povědomí OSA o jeho kulturní úloze a společenské odpovědnosti. /

text:
JIŘINA BARELLO,
vedoucí odboru
pro záležitosti
zastupovaných
jirina.barello@osa.cz

Výroční ceny OSA 2010

Devátého června 2011 byli za účasti svých kolegů – hudebníků a umělců z jiných oborů oceněni čeští skladatelé, textaři a nakladatelé.

Na šestém ročníku Výročních cen vystoupil Varhan Orchestrovič Bauer s Okamžitým filmovým orchestrem (OFO) a repertoárem složeným z filmových, především českých, melodií. Čtyřicetlenný orchestr zahrál skladby jako Den je krásný, Miluju a maluju, Jsi nejkrásnější krajina, co znám, New Shoes v interpretaci Zuzany Norisové, Davida Uličníka (4-tet) a Petra Wajsara. Zazněly i znělky ze seriálů a dětských večerníků.

Luboš Andršt, předseda dozorčí rady, zahájil večer kytarovým sólem známého hudebního tématu z úvodní znělky Jamese Bonda. Zbytek večera byl pod patronací moderátorky Lenny Trčkové. Přehled vítězů naleznete zde. Ceny předali například Vladimír Franz, Jarda Hudec, Jan P. Muchow, Silvie Pecková, Michael Prostějovský a další.

Výroční ceny OSA zapustily po loňském ročníku své kořeny na poli českých hudebních cen. Možná je to právě tím, že OSA ceny uděluje na základě statistik zasílaných televizními a radiovými vysíláři. Výjimku tvoří Zlatá cena a Zlatý fond, které jsou udělovány za přínos české hudební tvorby na základě rozhodnutí dozorčí rady OSA.

Jsem zvědav, jak si naši autoři povedou v příštím roce. Držím palce!

Vítězové:

Populární skladba roku

Láska v Housece
Autor: Xindl X

Vážná skladba roku

Song for David
Autor: Štěpán Rak

Nejúspěšnější skladatel populární hudby

Richard Krajčo

Nejúspěšnější textař

Milan Špalek

Nejúspěšnější skladatel vážné hudby

Štěpán Rak

Nejúspěšnější nakladatel

A-Tempo Verlag s.r.o.

Nejúspěšnější hudební dílo v zahraničí

Cries of Innocence
Autor: Ivan Doležálek

Český YouTubefest

Flattus

Koncert/turné roku

Karel Gott a Eva Urbanová - turné
Pořadatel: Jaroslava Herzerů

Nejúspěšnější mladý autor populární hudby

Tomáš Klus

Zlatý fond OSA

Luboš Fišer

Zlatá cena OSA

Jiří Suchý

Varhan O. Bauer a OFO (foto: Vilém Mikyška)

Luboš Andršt a Jiří Suchý při předání Zlaté ceny OSA (foto: Vilém Mikyška)

E. Urbanová, K. Gott, J. Dvořák a J. Herzerů si odnesli cenu za nejúspěšnější koncertní turné roku 2010 (foto: Vilém Mikyška)

Xindl X (foto: Vilém Mikyška)

(foto: Vilém Mikyška)

V. Franz předal cenu svému kolegovi Š. Rakovi (foto: Vilém Mikyška)

text:
LUKÁŠ PAULŮ,
oddělení PR a komunikace
lukas.paulu@osa.cz

// Co na to výherci?

text: LUKÁŠ PAULŮ, BARBORA ŘEHOŘOVÁ

// Jakou důležitost přikládáte úhře na Výročních cenách OSA?

Jiří Suchý: Takzvaný pozeňnaný věk není nic, po čem by člověk toužil. A když se dostaví, mnohé instituce se snaží ulehčit postiženému jeho úděl. Nejspíš proto se mi v posledních letech dostává řady poct. Čestné doktoráty, čestná občanství, vyznamenání, diplomy a ceny. Teď se k těmto milosrdným připojil i OSA, a to mě potěšilo. Je to společnost, jejímž členem jsem už řadu desetiletí a vycházeli jsme spolu vždycky dobře. Děkuju.

Tomáš Klus: Jakožto primát, primární. A děkuji, bylo mi ctí a potěšením.

Štěpán Rak: Výročních cen si velice považuji. Chápu je jako inspiraci a jistý druh „pohonu“ k další umělecké práci. Vnímám je také jako určité ocenění své umělecké činnosti. Jsem rád především proto, že skladba Song for David má v sobě opravdu cosi jako hojivé působení na posluchače. Reakce na ni jsou vesměs takové, že mi lidé sdělují s radostí, že po jejím poslechu se jim v tom či onom směru ulevilo...To je pro mě tou největší odměnou.

Ivan Doležálek: Když si uvědomím, jak velkým fenoménem hudba opravdu je a kolik lidských bytostí v ní už odrazilo své pocity, pohnutky, radosti i smutky... jinými slovy, kolik jí už bylo napsáno, těší mě o to víc, že si někdo povšimnul i té mé výpovědi. Každá hudba je vlastně originálem, protože i každá lidská bytost je jedinečná. Záleží tedy především na energetickém vyzářování každého z nás. Díky tomu si každá hudba nakonec vždycky najde svého posluchače. Vážím si tedy toho, že i ta moje si našla své cíle a Výroční cena vypovídá o tom, že jich pár bylo.

// Večer Výročních cen se nesl ve stylu filmových melodii. Co vy a hudba ve filmu?

Jiří Suchý: Víím, jako ostatně každý kdo pracuje s hudbou, že filmová hudba dokáže divy. Umocňuje mnohdy scénu, která by bez ní nezapůsobila.

Tomáš Klus: Mám rád hudbu v jakékoli podobě, ba dokonce zjišťuji, jak se z „doplňku“ leckdy stává stěžejnost. Například divadelní hudba Jiřího Bulise..

Štěpán Rak: Miluji film a dobrou filmovou hudbu. Jen si připomeňme takového Václava

Trojana! Hudba se pak stane nedílnou součástí celého dění a bez ní vše ztrácí smysl. Spolupracoval jsem například s panem režisérem Karlem Steklým (společně s Jaromírem Klempířem) na filmu Slasti Otce vlasti a z této filmové hudby pak vznikla skladba, kterou dnes hrají téměř všichni kytaristé světa – Variace na téma Jaromíra Klempíře. Rovněž tak i má hudba k televiznímu filmu Jakuba Sluky – Terra Australis dala víceméně vzniknout právě oceněné Písni pro Davida. Stejně tak společně se svým synem Janem-Matějem jsme vytvořili hudbu k celovečernímu televiznímu filmu Dobrodružství pod postelí a oba tuto hudbu dodnes hrajeme i na svých koncertech.

Ivan Doležálek: Symbióza hudby a filmu má za sebou dlouhý vývoj, ale vždy by měla (a má) filmu sloužit, ne v něm dominovat. To samozřejmě platí, hovořím-li o hudbě scénické, čili ne o filmu hudebním, popřípadě filmové adaptaci muzikálu. Ale i v těchto filmech má své místo hudba scénická a hudba, která „hraje“ přímo roli hudby. Ta je logicky víc v popředí.

Dobrá scénická hudba není ve filmu slyšet, chcete-li, tak dokonale doplňuje a podbarvuje děj, že si ji divák takřka neuvědomí. Byly doby, kdy hudba zaznívala ve filmu velmi sporadicky... decentně, a už vůbec ne pod dialogy. To nejspíš z toho důvodu, že dialogy měly v té době co říci. Například v prvním a dle mého názoru, nejlepším zpracování The Day of the Jackal (film běžel u nás pod názvem Den Šakala) s Edwardem Foxem v hlavní roli, nezazní scénická hudba vůbec! O to víc pak zapůsobí pár tónů akordeonu na pařížském trhu, zhruba po hodině a půl dramatického děje. V tomto případě hudba vůbec nechybí, protože film je sám o sobě úžasně silný. Především v Hollywoodu se dnes naopak hraje pořád... a vyplývá to ze stále větších a dokonalejších technických možností kompletního zpracování celého filmového projektu. Hudba je tedy v současné době

Jiří Suchý

Tomáš Klus

Štěpán Rak

Ivan Doležálek

>

jedním z hlavních stavebních pilířů komplexního ozvučení díla, včetně dokonalých a speciálních audiovizuálních efektů. To vše v technologiích Dolby Digital. Takže divák se stává chtě nechtě zároveň i posluchačem, ale především součástí obrovské obrazové a zvukové laboratoře.

// Už jste měl příležitost spolupracovat při tvorbě hudby/textu pro film? Pokud ne, viděl jste někdy film – ať už český či zahraniční, pro který byste chtěl pracovat při tvorbě hudební/textové složky?

Jiří Suchý: Těch pár filmů, ve kterých jsem působil, vždycky nějak souviselo s hudbou. (Kdyby tisíc klarinetů, Konkurz, Bylo nás deset, Zločin v šantánu, Jonáš a Melicharová a další) Byly v nich písničky, které jsme psali s Jiřím Šlitrem či s Ferdinandem Havlíkem. Pak jsem natočil taky pár filmů ve vlastní produkci, a ty jsem hudbou opatřil sám. Takže hudba ve filmu mi není cizí.

Tomáš Klus: Napsal jsem písně a spolupracoval na scénické hudbě k filmu Anglické jahody a nutno říci, že bych si celý proces nadšeně zopakoval.

Štěpán Rak: Moc toužím napsat hudbu k nějakému filmu například ke snímku Miloše Formana, Juraje Jakubiska nebo – proč ne – i Spielberga? Mám také obzvláštní touhu doplnit svou hudbou nějaký historický film. Věřím že příležitost se už třeba někde rodí...

Ivan Doležálek: Doposud mám na svém kontě hudbu k 12 celovečerním hraným filmům a dvěma divadelním hrám pro Vinohradské divadlo. Ty filmy byly vesměs akční, takže oplývaly především dramatickými scénami. Postrádal jsem víc lyriky... měl jsem to štěstí pracovat také na několika animovaných dílech, včetně jednoho televizního animovaného seriálu pro mládež a třináctidílného seriálu večerníčků. Popravdě: práce na animovaných projektech mě velmi zajímá a uspokojuje – už jen proto, že ve světě animací není nic nemožné. Tím pádem i hudba může dostat více rozměrů.

Těch snů, na jakém projektu bych chtěl pracovat, je víc. Z animovaného světa by to mohlo být něco na způsob Doby ledové, Příběhu žraloka nebo třeba Tarzana, ke kterému

napsal báječnou scéniku Mark Mancina a neméně noblesní písně Phil Collins. Z hraných filmů potom díla ve stylu snímku E.T. – Mimozemšťan nebo Hook.

// Váš nejoblíbenější soundtrack?

Jiří Suchý: Nemám ten přehled, abych měl právo veřejně vyhlásit nějakého favorita.

Tomáš Klus: Yann Tiersen: Amélie z Montmartru
Štěpán Rak: Omlouvám se, ale příliš v tom jsem doma. Mám-li však mluvit o ideálním spojení obrazu a filmové hudby, pak pro mne zcela vítězí Václav Trojan a Trnkovy filmy.

Ivan Doležálek: Oblíbených soundtracků mám víc. Jen namátkou: už zmíněný Hook, E.T. – Mimozemšťan, Jurský Park...vesměs vše z dílny Johna Williamse, ale také Gladiátor s hudbou Hanse Zimmera nebo třeba Tanec s vlky s hudbou Johna Barryho. Fenomenální je učitel všech těchto mladších pánů, Jerry Goldsmith. Z jeho soundtracků miluju třeba Planetu Opic.

// Kdyby byl o Vašem životě natočen film, kdo by měl podle Vás pracovat na jeho hudební složce?

Jiří Suchý: Myslím, že nic takového nebude hrozit, ale kdyby, tak bych doporučil panu režisérovi, aby nechal nějakým schopným aranžérem využít motivy písní, které jsou s mým životem spjaté. Myslím, že by měl dost velký výběr. Jejich autoři jsou: Šlitr, Havlík, Suchý.

Tomáš Klus: Jednoznačně hudební družstvo Mňága a Žďorp.

Štěpán Rak: Na své webové stránce mám motto: Kdyby není. (za něž vděčím Miroslavu Kokoškovi in memoriam). Nicméně připustíme možnost, že o mně je natáčen film (pominu-li již natočené 13.komnaty a další dokumentární medailony). Pak si umím představit že oslovuji svého syna Jan-Matěje. Ne snad prot, že je to můj syn, ale proto, že je velmi citlivý a vnímavý kumštýř a málokdo mne zná lépe.

Ivan Doležálek: Jelikož je můj život barvitý a pestrý, musel by to být někdo podobného rážení. A možná proto, že současným trendem mnoha hudebníků a skladatelů je, udělat si co nejvíce práce sám, mohl bych to být právě já. Nakonec – kdo by mě mohl lépe znát? /

// Čestné doktoráty, čestná občanství, vyznamenání, diplomy a ceny. Teď se k těmto milosrdným připojil i OSA, a to mě potěšilo.

Český YouTube FEST

text: LUKÁŠ PAULŮ

Součástí večera bylo také vyhlášení vítěze prvního ročníku Českého YouTube Festu (ČYTF), který odstartoval 13. dubna 2011. Zároveň jde o vůbec první YouTube Fest na světě.

Organizátory tohoto doposud celosvětově ojedinělého projektu byly Google ČROSA – Ochranný svaz autorský a magazín iReport.

V porotě zasedli Xindl X, Kryštof Michal, Jarda Hudec (iReport) a Lukáš Paulů (OSA). Do soutěže se přihlásilo přes 600 písní (v podobě audiovizuálního díla), které prošly sítím pravidel soutěže. Podmínky soutěže splnilo přes 400 skladeb. Z těchto vybrala porota po několika zasedáních top 9, o kterých dále již rozhodovala veřejná komunita YouTube.

YouTube Fest se na začátku června přehouppl do své pomyslné druhé části. Osmého června o půlnoci bylo ukončeno hlasování a na předávání Výročních cen OSA za rok 2010 byl vyhlášen vítěz prvního ročníku ČYTF.

Co bylo hnací silou pro skladatele a textaře, aby přihlásili své kapely do tohoto projektu, vám sdělí ti, kteří se umístili na prvních třech nejvyšších příčkách, čili **Flattus**, **Kofe-in** a **BT'n'**.

Pro zajímavost uvádím několik číselných údajů ČYTF:

// celkem hlasovalo 26.593 uživatelů

// call to action videa (videa s výzvou k aktivní účasti, tj. k hlasování) zhlédlo 155.392 diváků

// celková návštěva kanálu činila 280.221 (zdroj: Google ČR, údaje platné k 8. 6. 2011)

// Kdo kapelu do soutěže přihlásil?

Flattus: Přihlásil nás náš basák Adam Sázavský, a to jeden den před uzavírkou přihlašování do soutěže. Bylo to pěkně o fous

KOFE-IN: Na YouTube Fest nás upozornil náš kamarád. Pak jsme to probrali na zkoušce s kapelou a řekli si, že to můžeme zkusit. Videoklipy přihlásil náš saxofonista.

BT'n': Sami jsme to zvládli. ani nepamatuji se, kde jsme zakopli o výzvu zúčastnit se.

// Co bylo tím největším motivem, přihlásit se do Českého YouTube Festu?

Flattus: Zahrát si na třech skvělých festivalech, což je šance, jak se zviditelnit a hlavně to vyhrát!

KOFE-IN: Možnost hrát na velkých letních festivalech a prezentace videoklipů na YouTube. Dnes je velmi obtížné dostat se na nějaký velký český festival, a to i přesto, že kapela dělá kvalitní hudbu a má své fanoušky. Většina line-upu je obsazena stále stejnými jmény a pokud člověk nemá přímou vazbu na někoho z pořadatelů, je takřka nemožné se na festival dostat.

BT'n': Šířit slávu našeho klipu Na posedu. Jeho tvorba nás stála spoustu energie a trvala skoro rok. V telce neběží žádné hudební pořady, a proto je internet jedinou stanicí, kde se dají klipy vysílat.

// Co vás na této soutěži zaujalo a co byste udělali oproti organizátorům jinak?

Flattus: Asi hlavně jméno tohoto festivalu, protože server Youtube navštěvuje spousta lidí a je dnes jedním z největších propagátorů hudby. Organizace byla velmi dobrá, hlasování nebylo pomocí SMS, což by přinášelo zisk někomu, kdo by se chtěl jen obohatit a vydělat na fanoušcích kapel.

KOFE-IN: Celá soutěž byla vymyšlena dobře. Bylo by fajn, kdyby byla ještě víc provázaná s hudebním tiskem a třeba s hudební stanicí Óčko, aby se vítězné kapely měly možnost zviditelnit i tam.

BT'n': Líbilo se nám, že se mohly zúčastnit jen písně s českým textem. Sice tak ostrouhala naše japonská hardcoreová TeraKoja, ale podpora českých písní je dobrá věc.

// iReport, OSA a Google ČR – znali jste všechny hlavní účastníky/organizátory soutěže?

// V telce neběží žádné hudební pořady, a proto je internet jedinou stanicí, kde se dají klipy vysílat.

Skupina Flattus – výherce Českého YouTube Festu s Karlem Gottem (foto: Jaroslav Urban)

KOFE-IN se umístili na druhém místě (foto: Jaroslav Urban)

(foto: Vilém Mikyška)

Úspěšné 3. místo v prvním ročníku ČYTF si vychutnali i BT'n'J (foto: Vilém Mikyška)

(foto: Jaroslav Urban)

> **Flattus:** Jednohlasně ano!

KOFE-IN: Ano, znali jsme všechny. KOFE-IN je zastupován OSA už od první desky Osobní vesmír, tedy od roku 2009.

BT'n': Osobně ne.

// **Překvapil vás postup/nominace poroty do top 9?**

Flattus: Docela ano, protože porota vybírala z 622 videoklipů. Samozřejmě, že jsme ale ve skrytu duše věřili v postup. Trochu nás také překvapil výběr klipu, protože jsme spíše věřili, že bude vybrán náš současný klip I_love_U z našeho nového maxisinglu V přítmi.

KOFE-IN: Vzhledem k obrovskému počtu přihlášených videí, bylo jich více než 600, to bylo určitě překvapení. Než se tím vším porota prokousala, muselo to trvat poměrně dlouhou dobu, a proto jsem rád, že náš pilotní videoklip Kladu tě na vodu k albu Libertin, porotu natolik zaujal, že ho nominovala do top 9.

BT'n': Sebevědomě musíme prohlásit, že ne. Do top 9 vybírala porota a byla by to ostuda, kdyby nechali Na posedu zapadnout. Kdyby do top 9 hlasovali lidé (rozuměj – chudáky, které kapela musí denně otravovat s hlasováním), tak do toho bychom nešli.

// **Snázili jste se nějak podpořit hlasování veřejnosti? Jak? Posílali jste hlasy sami sobě? Jakou formu agitace jste použili?**

Flattus: Jelikož jsme sami fanoušci kapely Flattus, tak je jasné, že jsme pro náš klip hlasovali. Ale samozřejmě, že bez podpory našich fanoušků bychom určitě nevyhráli – a „vo tom žádná“. Tímto bychom jim rádi poděkovali za jejich výdrž a trpělivost. Pár kapříků také připlulo do správných vod, takže to vidíme asi jen na zahraniční dovolenou ;-)

KOFE-IN: Hlasování jsme samozřejmě podpořili, a to především na našem facebook profilu. V současnosti je to nejlepší nástroj komunikace kapely s fanoušky. Hlasy jsme si nějaké poslali, ale řekl bych, že to nebylo rozhodující. Pokud by nehlasovali fanoušci, určitě bychom neskončili druzí.

BT'n': Jednou jsme se pochlubili na facebooku postupem a předem poděkovali za přízeň.

// **Hráli jste již na nějakém větším letním hudebním festivalu?**

Flattus: V minulosti jsme se zúčastnili spousty menších i větších festivalů, jako např. Benátská noc, Basinfirfest, Noc plná hvězd atd. Letos jsme si zahráli na kultovním festivalu Mezi Ploty, kde jsme poprvé představili náš nový

projekt – písničky v jiném aranžmá zahráné na akustické kytary a doprovázené scénickým čtením povídky z maxisinglu V přítmi. Prostě unplugged a trocha toho recitálu..

KOFE-IN: KOFE-IN hrál už na několika velkých letních festivalech. Vystupovali jsme například na Colours of Ostrava, Mighty Sound, Rock Shock a spoustě dalších menších či větších.

BT'n': Hráli. Méně známé kapely našeho ražení ale vyfánsnou mizerné hrací časy. Doufáme, že Flattus dostanou aspoň nějakou rušnější hodinku. Doufáme, že jednoho dne se festivaly začnou věnovat novým kapelám, třeba někde na samostatné stejdi, a nebudou s nimi vytírat okraje line-upu.

// **Jakou hudbu posloucháte/máte rádi (jména kapel)?**

Flattus: Každý z nás poslouchá trochu něco jiného, což nás inspiruje a pomáhá nám v nápadech pro naši muziku. Okruh je opravdu s velkým poloměrem, ale jen pro ukázkou například: Alice in Chains, Beatles, Temple of the dog, Joe Cocker, Radiohead, Amy McDonald, Jet, Reef, Metallica, Clawfinger, Stone Sour, Mudvayne, Foofighters, Alter Bridge, Creed, Sikh, Architects, Underoath, Textures, Periphery, Tesseract a v poslední řadě nestárnoucí Iveta Bartošová a její nezapomenutelné Koledy.

KOFE-IN: U nás je rozptýl toho, co posloucháme, obrovský. Od jazzu Michaela Brackera a Milese Davise, přes 60. a 70. léta, The Doors, Led Zepelin a další. Českou scénu zastupují Wanstovky nebo Lucie a končí to někde u IamX, NIN, Marilynna Mansona. Je toho strašně moc. Nikdy jsme si žádné mantinely ani v poslechu, ani při tvorbě nekladli.

BT'n': Každý tu svou. Proto asi mísíme tolik stylů a náš vlastní jsme pojmenovali: německá dechovka s prvky anglického golfu.

// **Kam byste se chtěli do tří let po hudební stránce dostat, čeho byste chtěli dosáhnout (produkčně)?**

Flattus: Chtěli bychom hlavně dosáhnout toho, abychom se nerozpadli. Ale vážně, nejdůležitější je pro nás hrát a skládat kvalitní hudbu. Nyní máme připravený materiál na novou placku a v brzké době se chystáme vypustit náš první singl. U nás není problém s potenci, ale spíše se sponzory, tudíž doufáme, že se nějaký opět brzy najde. Plán do budoucna je vlastně úplně prostý, chceme jednou vyrazit někam po Čechách na výlet, objevit nějakou zapadlou starou hospůdku a tam by někdo zrovna hrál naše písničky na oprejskanou španělu ;-)

// **Chtěli bychom hlavně dosáhnout toho, abychom se nerozpadli. Ale vážně, nejdůležitější je pro nás hrát a skládat kvalitní hudbu.**

> **KOFE-IN:** Rádi bychom natočili kvalitní třetí desku, na které by se odrazil stávající hudební vývoj kapely. Doufáme, že se nám podaří oslovit nové fanoušky a celkově se víc etablovat na scéně. KOFE-IN je parta, která drží pevně pohromadě a nových nápadů má dostatek. Co se týče hudební produkce, rádi bychom spolupracovali s různými českými, možná i zahraničními producenty, jejichž práce nás baví.

BT'n': Letos vydáme po třech maxisinglech svou první dlouhohrající desku. Doufáme, že se chytne, vyklíčí a do roka sklídíme plný košík plodů.

// **Jak dlouho spolu muzicírujete a jaké byly začátky? Zkušebna v garáži?**

Flattus: Historie kapely je opravdu dlouhá a nikdo už si moc nepamatuje začátky, protože ze zakladatelů už nikdo v kapele nezůstal. V současné sestavě hráme zhruba dva roky a nějaká garáž se taky ještě občas někdy najde.

KOFE-IN: Kapela vznikla v roce 2006 z muzikantů s různou hudební minulostí. Už od počátku začala velmi intenzivně koncertovat a rychle si vybudovala fanouškovskou základnu. Zkoušeli jsme zatím na dvou místech, ale v garáži ne.

BT'n': Letos v létě to bude šest let. Legenda o našem vzniku je již ohraná: dali jsme se dohromady pro pobavení východoněmeckých turistek ubytovaných v hotelech na Makarské v Chorvatsku.

// **Přihlásili byste se i případně do druhého ročníku?**

Flattus: Klidně, ale pochybujeme, že by nás porota znovu vybrala.

KOFE-IN: Do druhého ročníku bychom se samozřejmě moc rádi přihlásili. Když budeme mít silnou píseň a k ní videoklip, rádi to zase zkusíme.

BT'n': Asi by nebylo dobré opět se předvádět na stupíncích nějaké soutěže. Navíc by to vypadalo podezřele. Do poroty jste přece chtěli přizvat bronzového finalistu z předchozího ročníku, ne snad?

// **Jak jste si užili vyhlášení absolutního vítěze Českého YouTubeFestu?**

Flattus: Náramně, bylo to hoodně dlouhý a náročný :-)

KOFE-IN: Vyhlášení v rámci hudebních cen OSA to bylo fantastické a moc jsme si ho užili.

BT'n': Standingovation Karla Gotta za náš úspěch je nezapomenutelný zážitek.

Vítězná skladba skupiny Flattus – Timeout

Na druhém místě skončila píseň Kladu tě na vodu skupiny KOFE-IN

Skladba skupiny BT'n'J Na posedu získala 3. místo

Čekání na psa jménem Art Petr Beneš

Rozhovor s vítězem soutěže Nejlepší jazzová skladba 2011

text: PETR SOUKUP

Letos OSA ve spolupráci s Bohemia JazzFestem uspořádal soutěž o Nejlepší jazzovou skladbu, která byla zaměřena na mladé autory do 35 let. Ti mohli vždy zasílat své soutěžní skladby na OSA do poloviny května.

O vítězi rozhodla porota složená ze dvou zástupců OSA, Milana Svobody a Emila Viklického. Předsedou poroty byl za Bohemia JazzFest Rudy Linka. Vyhlášení vítěze se konalo 12. července 2011 na Staroměstském náměstí v Praze. Vítězná skladba nese název Waiting for Art a jejím autorem je skladatel Petr Beneš. Skladbu zahrál pro diváky Bohemia JazzFestu živě. Od OSA dostal sošku, která se uděluje v rámci výročních cen OSA a také šek na 30 000 Kč, který do soutěže přidělila v rámci svého programu komise Partnerství. Letos se do soutěže přihlásilo 40 autorů, každý s jednou skladbou.

OSA spolupracuje s Bohemia JazzFestem v rámci projektu Partnerství OSA již čtvrtým rokem a ve spolupráci bude i nadále pokračovat.

Zde vám přinášíme rozhovor s autorem vítězné skladby.

// Od kolika let se věnujete hudbě?

Začal jsem v pěti letech poté, co mě otec přihlásil do tehdejšího přípravného kurzu pro lidové školy umění (LŠU), jak si jistě mnozí dobře pamatují. To, co se mi zpočátku coby malému dítěti jevilo jako povinnost – sedět za klavírem a pravidelně cvičit, se pomalu přeměnilo v osobní zájem; ale tehdy ještě výhradně jen o klasickou hudbu a interpretaci.

// Kdo Vás přivedl k jazzu?

To bylo trochu složitější. Byl jsem mnoho let zarytým klasikem, později s vášnivou zálibou v trashmetalové kytáře. Dokonce ještě jako student Konzervatoře Jaroslava Ježka (dále jen KJJ), oboru klavír, jsem po nocích cvičil na kytaru a doufal, že ze mě bude jednou uznávaný metalový kytarista. Tenkrát byla KJJ pouze pětiletá a prvních pár let studia jsem sice docházel na jazzové hodiny, nicméně mě to tehdy nebavilo a chodil jsem na ně spíše z donucení. Ve čtvrtém

ročníku jsem měl za povinnost chodit do takzvané souborové hry – a tam se to stalo. První zkušenost s bigbandem v jazzklubu Reduta, jenž tenkrát dirigoval Václav Kozel. Pot na čele a zajímavé zjištění, že interpretace na klavír nutně nemusí jít ruku v ruce s nepsaným scénářem příchodu na pódium, úklony, krátkého soustředění za klavírem a interpretace vážných děl několik měsíců pilně připravovaných doma u klavíru. A hlavně – nebylo nutné, aby zazněly přesně ty tóny a akordy, které v notách jsou.

Občasné zakašlání z publika najednou nebylo na škodu, hosté dokonce mohou pít, kouřit, prostě se bavit. Ta atmosféra mě zaujala natolik, že jsem pomalu přestal jevit zájem o vážnou hudbu, kytaru založil do futrálu a začal se věnovat jazzu a byl jsem znovu přijat na KJJ v oboru skladba ke Karlovi Růžičkovi.

// Máte nějaké vzory mezi českými skladateli?

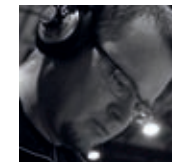
Myslím, že Karel Růžička je tím správným. Také se zde objevila spousta mladých hráčů a skladatelů, kteří skládají vynikající hudbu, leckdy ve velmi zajímavém a osobitěm pojetí, jako například trumpetista Miroslav Hloucal, trombonista Jan Jirucha, kytarista Libor Šmolgas, můj kolega ze třídy a zapálený skladatel Tomáš Sýkora a určitě mnoho dalších.

// Máte své hudební seskupení?

Tak, vlastní hudební seskupení ještě nemám. Do dnešní doby jsem preferoval spolupodílení se na projektu. A myslím, že to má ještě čas, i když je pravdou, že v poslední době přemýšlím nad tím, co vše chci udělat a pochopitelně vlastní projekt by byl tím nejlepším odbytištěm moji skladatelské práce.

Mezi moje hlavní body zájmu v současné době patří následující projekty:

Jazz Efterrätt – jsem členem asi po dobu šesti let. S kapelou jsem natočil dvě CD. První Festival Is The Best pouze jako interpret. To

PETR BENEŠ

skladatel
zastupován
od roku 2009,
autorství u 5 skladeb

// Myslím, že dnes fyzické album v podobě CD slouží spíše jako prezent. Dnes se hudba sdílí na internetu, na harddiscích a tím je dána spousta věcí.

> druhé, jež bude mít křest letos v létě v rámci festivalu Prague Proms, mě zasáhlo i po skladatelské stránce. Máme za sebou hezkou řadu koncertů, zajímavých zkušeností.

S tím souvisí i další aktivity, jež spadají pod hlavičku Českého národního symfonického orchestru (dále jen ČNSO), s nímž také úzce spolupracuji. Například Bigband svatého Blažeje, dirigován Kryštofem Markem, který zaštiťuje pan Jan Hasenöhrl, generální ředitel ČNSO.

Dále jsem věnoval spoustu času projektu La Parada, také úzce spjatého s ČNSO. La Parada skládající se z rytmiky, Golias orchestra a dechové sekce, má za sebou již dvě CD. Na druhém titulu se podílím nejen jako interpret, ale i jako skladatel a aranžér. Jan Hasenöhrl spolu s Lukášem Chejnem mne vyzvali ke spolupráci na projektu a tomu jsem velmi vděčen. Deska je pojmenována po mé skladbě *Waiting for Art*, což je pro mě velkou ctí. Mimochodem, „*Waiting for Art*“ není myšleno jako čekání na umění, ale na psa jménem Art. Tato skladba vznikla u Jana Hasenöhrla na mlýně právě při čekání na Artu.

Libor Šmoldas Quartet je projekt, jenž mne vytěžuje po profesní stránce zdaleka nejvíce. Libor je ambiciózní kapelník, vynikající kytarista, kapela hraje dlouhodobě ve složení Libor Šmoldas kytara, Josef Fečo kontrabas, Tomáš Honzem na bicí a mne najdete za piánem, nebo také nově za fender piánem.

Hrajeme převážně Liborovu autorskou dílnu. Spolupráce s těmito muzikanty mě velmi inspiruje, nutí cvičit a soustředit se na hudbu, harmonii, rytmus, prostě přemýšlet nad tím vším. Je to pro mě velká příležitost, jak se zdokonalit a posunout věci dál.

// Hrajete s nějakým uskupením také v zahraničí?

Pravidelně ne, nicméně mám za sebou pár zajímavých výletů, naposled třítýdenní koncertní šnúru po zemích USA s Libor Šmoldas Quar-

tet, kde jsme zahráli pár koncertů ve státech New York, New Jersey, Pennsylvania, Washington, Virginia a North Carolina. V posledním zmiňovaném státě jsme dokonce natočili desku u Pavla Wlosoka na univerzitě. Myslím, že natáčení zastihlo kapelu v dobrém rozpoložení, vydání desky je zatím plánováno na začátek příštího roku.

// Čekali jste vítězství v soutěži?

Ne. Cítil jsem, že něco lítá ve vzduchu, ale telefon od vás jsem nečekal. Soutěží se jinak vůbec neúčastním, tato byla výjimkou. Ani nevím, co mě přimělo k tomu zaslat email s nahrávkou a partiturou.

// V porotě, která rozhodovala o tom, kdo vytvořil nejlepší jazzovou skladbu zasedli Milan Svoboda, Emil Viklický a Rudy Linka, což jsou lidé, kteří mají, co se týče jazzu, velké jméno nejen v Česku. Jak je vnímáte vy?

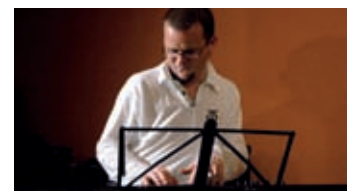
Tak je jasné, že každý z nich má své jasné místo, roli v pomyslné mozaice hudby zvané jazz. Buďme uctívá a pokorní ke všem, co v hudbě něco dokázali a dokazují.

// Jaký máte názor na OSA?

Myslím, že jakákoli instituce starající se o skladatele, interprety, umělce všeobecně, je vítanou podporou v době, kdy kultura nemá ustláno na různých. V době, kdy se interpretace hudby neodvíjí pouze a jedině na základě koncertního provedení na pódiu, jak tomu bylo dříve. Dnes na vás útočí hudba prakticky ze všech stran v každodenním životě. A ať už posloucháte cokoliv, vše má svého autora. OSA se stará o to, aby podpořila skladatele a textaře v jejich tvůrčí činnosti.

// Natáčíte nové album? Má podle Vás smysl, vydávat album fyzicky?

Natočil jsem v nedávné době dvě desky, jejichž vydání a křest se teprve chystá. Jak jsem se již

> zmiňoval, v létě pokřtíme novou desku kapely Jazz Efterrätt a příští rok spatří světlo světa projekt, který jsme natočili v USA jako Libor Šmoldas Quartet.

Vydat fyzické album podle mě smysl má, ale nikoli jako prostředek k nějakému dlouhodobému finančnímu záměru.

Myslím, že dnes fyzické album v podobě CD slouží spíše jako prezent. Pár nadšenců si jistě zakoupí CD s bookletem třeba na koncertě, kde naleznou veškeré informace o projektu, zařadí si jej do svého soukromého archívu, ale co si budeme povídat, je to hudba minulosti.

Dnes se hudba sdílí na internetu, na harddiscích a tím je dána spousta věcí. Libor Šmoldas přišel s revolučním nápadem natočit desku *Live in Jazz Dock* a vydat ji jako volně stažitelnou ve třech formátech na jeho osobních inter-

netových stránkách. Ukázalo se, že si desku stáhl mnohonásobně větší počet lidí, než jak by tomu bylo, kdyby se titul měl prodávat, byť jen za pár korun. Pochopitelně myslel i na nadšence a příznivce jazzu, posluchači mají možnost zakoupit si toto CD za velmi přijatelnou cenu v jednoduchém obalu. Doba se změnila a podle mě nenávratně. Je potřeba na to reagovat. Uvidíme ...

lidí a ještě mega orchestr jak řve a duní... já ji mám moc rád, ale je to přes míru.

// Sledujete současnou pop hudební scénu (českou / zahraniční)?

Paradoxně to jde úplně mimo mě. To neznamená, že bych neregistroval, spíš uvažuji o interpretech, což bohužel já sám nejsem – leží mi 150 písniček, některý by byly dobré, ale akorát bych je musel zprodukovat.

Mně na popu trochu vadí jednoduchost struktury. A člověk si taky občas chce přecíst něco delšího, než je jen slogan. To neznamená, že bych si nevážil třeba R. Holýho a mnohých dalších skvělých muzikantů. Ale muzika mě obklopuje a je to stejné jako bych dělal v cukrárně, taky večer už si nebudu dávat věnečky k večěři, větrník. Jsem dalek toho, abych tady říkal, že vážná muzika je něco hoch a tohle to je..., jak jsem uváděl u Strausse... To ale neznamená, že bych si nevážil melodického talentu Michala Davida, ale poslouchat to nemusím.

// Například 60. léta nám dala obrovské kvantum písni, šlágrů...

...bezesporu, ano. Karel Hála, velmi zajímavé zjevy je Gondolán.

// ...oproti tomu má dnešní tvorba většínou jepiči život. Proč?

Těm lidem to počítač prostě nenabídne. Je to taková prefabrikovanost uvažování. Není den, kdy by v Praze nevypukla nějaká směs známých půltaktů, dvojtaktů jenom slepených dohromady, která se hrdě, leč neprávem, nazývá muzikál. Pomalu není slavný téma, který by touhle omáčkou nebylo protažený. O tom všem jsou ty Superstar.

// Mohou soutěže tohoto typu nabídnout, nebo „udělat“ zpěvák zpěvákem – profesionálem?

Je to pračka na prachy, masáž a lidová zábava. Umělec je o tom, že něco říká. Jestli

// Superstar. Je to pračka na prachy, masáž a lidová zábava. Umělec je o tom, že něco říká. Jestli to krká nebo říká hlasem andělským je jeho problém.

to krká nebo říká hlasem andělským je jeho problém. Člověka, který zvítězil v Superstar, čeká dlouhá cesta změnit se ze cvičené opice v osobnost.

„... už prší, bouřka je tam...“

Já si nemyslím, že Karel Kryl uměl nějak valně zpívat, ale jde o to, že v sobě nesl velký a skutečný hněv nad nespravedlností světa. Tam to začíná být zajímavé.

Když pak totéž zpívá třeba Dan Landa, tak je to sdělení pro sentimentální country instalatéry. Důležité je, kdo to říká.

Mně student dal ve třetáku nějaký písničky, docela se mi líbily, a to jsem netušil, že to bude raketový start Tomáše Kluse. Přeju mu to!

„... no liják, pěkná tropická bouřka, porostou houby...“

// Vystudoval jste právnickou fakultu na UK, pracoval jste někdy v oboru?

To se mi neustále předhazuje, já jsem se tomu vůbec nevěnoval, tu školu jsem nějak chodil. Trávil jsem ale taky pět let u Vladimíra Sommera na skladbě, kterýho jsem si užil víc, než kohokoliv jinýho. To je daleko zajímavější.

// ...právě – kromě toho jste se věnoval malbě, dějinám umění a skladbě.

Protože byl čas na těch právech, víte, to je ideální.

// ...studium muselo být zároveň vašim koníčkem, muselo vám to vyplnit 24hodin denně.

Docela i jo, člověk se učil za jízdy. Mě nebavilo řešit úkol pro úkol, ale jako konkrétní dílo. Na tom se člověk nejlíp naučí. Proto jsem chápal Martinů, který se učil „za jízdy“. Nakonec i praxe v divadle je ohromná, člověk si může rovnou vyzkoušet různé kombinace, možnosti, formální, barevný, instrumentační a rovnou to slyší.

>

i přesto se tam dostává muzika, komunikace. To se týká i Schönberga, kterej v mládí dokázal zinstrumentovat vídeňskou operetu a kdyby na to přišlo, tak by uměl udělat i šlágr. On samozřejmě tou cestou nešel. Jaroslav Ježek má vážnou tvorbu, kterou by asi mnoho lidí... třeba Duo pro dvoje housle,... taky neskouslo. Myslím, že i ten moment komunikativnosti i schopnosti napsat něco úplně (jak se tomu dneska říká) užitého není žádná hanba. Myslím, že člověk s melodickým darem by se neměl nutit do jakýchsi znějících struktur – i když je to v módě. To máte stejné jako Straussovy valčíky... jsou tisíckrát lepší, než tuny špatných symfonií.

// Navštívil jste letošní ročník Pražského jara?

Letošní ročník Pražského jara jsem nenavštívil vůbec, protože jsem trávil veškerý čas v Národním divadle na dokončování Konce masopustu a jednak kompozicí Sto roků samoty pro divadlo ABC, takže jsem měl co dělat. Zkrátka stačil jsem si sám – bylo nutno obdělat vlastní zahradu, a nestihl jsem už bloudit po cizích záhumencích.

// ...měl jste z programu něco vytipováno?

Určitě by mě zajímala ta „Šestka“ Mahlerovská, kterou mám doma v partituru a znám ji z paměti.

// ...a co jeho Symfonie Tisíců?

Na ní se nedá udělat nic dobře ani špatně, to je takový monstrum, že už je to úplně jedno. Ta první věta Veni Creatur Spiritus je krásná, zejména v takových tichých místech, jsou tam mnohá překvapení a přeapadení. Ale ten masív – no tak tam lze souhlasit kdysi s dirigentem Vladimírem Váškem, že si u tohoto nepřipadá jako dirigent, ale jako výpravčí.

To je taková věc, kterou nemůže ani zachytit nahrávka. Protože nejde zachytit tisíc

>

Kdybych psal smyčcové kvartet do šuplíku, je mi to k ničemu.

*„...to je dobrej cedásek, to je krása. Musíme ten rozhovor dělat tak dlouho, dokud to nepřestane..., pošlyte“, komentuje krupobití Vladimír Franz kráčeje k oknu kavárny mezi stoly.
„...vy máte aspoň čepici...“
„...to je úplně jedno, uděláte 3 kroky a jste mokrej bez čepice, s čepicí, s čímkoli...“*

// Komponujete pro divadlo i televizi. Můžete mi popsat základní charakterové rozdíly?

Televize je něco mezi loutkovým divadlem a mikrovlnou troubou. Musí se uvažovat s tím, že nikdo, kdo si pustí doma televizi, si nezapne dvoumetrový reprobedny a nebude ladit zvukový efekty.

„Ty brdo, kroupy? Kroupy. Ted' by do toho mohlo ještě praštit... to je krása... To se dalo ale čekat... aspoň se zaleje zahrada. To jsou kroupy..., příroda se zbláznila, hlavně ať se to nezvětšuje, to se mi jednou stalo, padaly kroupy jako rajský jabka. Hlavně ať jsou takhle malinkatý a dobrý... To je trest za ty prváky!“

// Jaký máte názor na globální oteplování?

Je takovým dobrým zvykem, že když prezident Klaus něco řekne, tak pohorší většinu intelektuálů. Ale hodně často se taky stává, že má v leccem pravdu, na což se přijde až později. Globální oteplování... nevím, mám-li omdlít či ne, zda je způsobeno člověkem..., určitě bude, ale určitě i přírodou. Podívejte se na tornáda, tsunami, pařáky. Rysy globálního oteplování tady zkrátka máme, musíme s nimi počítat. Příroda si sama nepomůže. Vezměte lesy na Šumavě a jejich sebeobnovu. To jako když někoho přejedete autem a potom budete říkat... nejlepší bude, aby si pomohl sám. To je blbost.

Když si představím, kolik po nebi proletí za den letadel a kolik vypustí smradu..., kampak se to asi poděje?

// ...pro mě je nepochopitelné, jak se leťadlo dostane a udrží ve vzduchu...

Je to takovej zázrak, který mě dojíhá, a jsem sentimentální. Je to zázrak... vyvinout se od pračlověka k takový kravině. Člověk uvnitř pořád poslouchá, jestli motory ještě běží nebo neběží...to jsou nervy, aby to nespadlo.

...zpět k otázce rozdílnosti v divadelní a televizní hudební tvorbě.

Televize má nakročeno trošku k filmu, kde se daleko víc jedná o pocit. Je virtuální, na rozdíl od trojrozměrnosti divadla. Ideální hudba v divadle je dramatickou postavou, může se nějak chovat, může dělat různá kouzla. To v televizi a ve filmu nejde, protože když se pustí něco opačně, tak to bude většinou blbost. Na divadle to jde a vznikají další významy. U filmu se musí dávat větší pozor na základní pocit, atmosféru. Málokdy se dá jít do kontrapozice, aby muzika dělala ve filmu dramatickou postavu.

Existují samozřejmě výjimky, je jich však jako šafránu. Například ve scéně z Pianisty režiséra R. Polaňského, hlavní hrdina musí „esesákoví“ zahrát Chopinovu baladu, do níž se promítne úplně všechno. Ale to se málokdy stane, takhle nastavená situace u filmu.

Dřív to režiséři uměli. Vlčil v Markétě Lazarový, Jasný ve Všech dobrých rodácích, Kachyňa v Kočáru do Vídně, prostě tam je hudba opravdu dramatickou postavou. A v dnešním filmu? Bída s nouzí!

// Lidice jste viděl?

Kousky, nebudu soudit. Mám strach, že se jedná o paušál bez konkrétního zacílení, proč jsou to právě Lidice? Napadá mě taková věc..., když měl někdo smůlu za života, má ji asi i po smrti. Lidice jednou

// Televize je něco mezi loutkovým divadlem a mikrovlnou troubou. Musí se uvažovat s tím, že nikdo, kdo si pustí doma televizi, si nezapne dvoumetrový reprobedny...

vypálili Němci, pak se stali argumentem Svazu obránců míru a socialismu a do třetice ještě film. Nechci ale předjímat. Hudbu bych si představil daleko adresnější, konkrétnější, a ne takovej filmovej syntákovéj, počítačovej paušál.

// Jak dlouho se hudební, divadelní a televizní tvorbě věnujete?

Na Právnický fakultě jsme založili divadlo a tam jsme začali formou komorního muzikálu. Nejsem skladatel scénický hudby, jsem hudební skladatel, který holt taky píše scénickou hudbu. Jako Mahler celej rok musel dirigovat a pak přes prázdniny taky mohl skládat. Když je možnost, dělám si své věci, ale nepodceňuju užité umění. Navíc ze symfonií a kvartetů bych se neuzivil.

Neužil proto, že v Čechách v tomto oboru neexistuje opravdová produkce. Když Arvo Pärt složí skladbu, ihned agent, který je v Berlíně, Londýně, Paříži a v Madridu, Riu a v New Yorku uvědomí veřejnost tak, že do dvou měsíců je ta skladba známá na celém světě. To tady zatím neexistuje. Někdo by se to už měl konečně naučit, protože jinak jsme tady, i kdybychom vymysleli perpetuum mobile, ztraceni.

// Je to tedy věc managementu, nakladatele?

Určitě. Největší dar, který dal Brahms Dvořákovi, není to, že mu opravil nějaký křížky, béčka, ale že ho doporučil Fritzi Simrockovi. Kdyby Dvořák pořád vydával u pana Urbánka, tak do smrti hrál v Prozatímním divadle na violu.

// Jaké máte nejbližší plány?

Projekt, který plánuju nebo neplánuju a doufám, ten už leží od roku 2005 v Národním divadle. Objednaná opera Válka s mloky. Což je opera, jak má být. Konečně s nástupem nového šéfa opery, pana Rocca, by se dílo mělo uskutečnit,

>

> což je pro mě samozřejmě velká radost. Člověk přemýšlí, kdo by to mohl dirigovat, kdo bude režisovat, kdo udělá výtvarnou složku a tak dále. Chci také složit saxofonový kvartet, kde každý z hráčů střídá všechny saxofony, basklarinety, takže lze během skladby dosáhnout širokého barevného spektra. Mělo by se to jmenovat Šoa kvartet.

Přišla objednávka 2. symfonie pro Plzeňskou filharmonii. Akorát nesehnali naprosto směšnou částku na rozepisovače. Což mi připadá v evropském městě kultury opravdu tristní a zejména směšné. Jako kdyby člověk ještě musel shánět někoho, kdo tam bude vytírat hadrem, stěhovat nábytek, stěhovat tympány.

Ivan Kusnjer zpíval v mé První symfonii, chtěli jsme udělat Druhou symfonii, jako monodrama. Měly to být monology námořníků z ponorky Kursk. Což by bylo pěkné téma, ale bohužel... Evropské město kultury nesehnalo peníze na rozepisovače. Nevím, kde to jsme.

// Spíš píšete na objednávku?

Snažím se to skloubit. Nemyslím si, že dělat na objednávku je hanba. Bach dělal celý život na objednávku nebo Mozart. Hanba to není. V romantismu se objevil názor, že když se něco dělá na objednávku, musí to být hnusné a odbyté, zatímco když dělám pro sebe, bude to určitě geniální. Blbost! Stop této formě „romantismu“. Hudba je službou a řemeslem.

// A vývoj výtvarného umění? Jak/v čem se liší to současné od historie?

Když to člověk porovnává s barokním a renesančním, tak v průběhu 20. století umění přešlo z role magie a služby do role informace a navíc ještě o sobě samém. Jako by mě nějaká služka informovala, proč se zrovna nakrucuje před zrcadlem. Což mě, pravda, moc nevzrušuje. Jako bych poslouchal vyprávění milionů lidí, jak šli k zubaři. To mi připadá úplně k ničemu. Umění má

pocit, že se musí stát taky vědou, vznikají pak čím dál tím větší banality, stále zdůvodňovanější složitějšíma kecama.

Napsat něco o Petru Pavlu Rubensovi je asi těžší než popsat opřený kolo o zed. U Rubense musím respektovat mnohé zákonitosti, zatímco o kole můžu napsat přes Marxe, Vinnetoua, nazvástat 300 stránek a úplně beztrestně. Ztratilo se napětí. A také mně u mnohých „soudobých nápadů“ vadí, že se často říká „A“ a nikdo už nedomyslí „B“.

// Oblíbenec ze současné generace mladých umělců?

Jsme v éře konceptů. Jaké však dělat konceptuální umění po takových sociálních sochařích, jako byli ve 20. století Stalin, Pol Pot nebo Hitler? Kam s hromádkama odpadků? To je už zbytečné.

Navíc, světe je tak zasviňovanéj hromádkama odpadků, že z toho dělat ještě umění, to by mělo být trestný.

Klasická malba – ta existuje. Oponoval jsem na Akademii pár šikovných lidí. Ať to je Aleš Havlíček, Petr a Pavel Vašíčkovi sourozenci. Anebo Josef Bolf. Ale jsou další klasici, já jsem dělal 15 let kurátora Andrejovi Bělocvětovovi. Pak se toho zmocnila hrstka polovzdělanců a vydala velkou, sice monografii, ale jsou to zkreslující bláboly... ani mě nepozvali na vernisáž...

Teďka umřel třeba Jaroslav Hovadík, což je další velká osobnost. Jsem zvědavěj, kdo se ho zase chopí a udělá si z toho živnost. Umění český daleko víc dělali solitéři, než ten hlavní proud. Nakonec se zjistí, že to ani tak nebude Emil Filla a tahle parta, ale Alén Diviš, Kupka, Vácha a takový, který v té době ani nikdo neznal.

Jsem také solitér, můj kurátor se zabil v autě. Což je pro mě velice nepřijemné.

// ...a co Banksy?

Neznám, co dělá Banksy? Čím se liší Banksy od ostatních street art? Jakou má produkci?

>

// V Německu v hospodě visí Goethe nebo Wagner.

Zkuste do nějakýho baru dát portrét Dvořáka. Tady řeknou:

„Co je to za idiota, proč sem nedali Jágra?“

V Německu by to neřekli, řeknou:

„Ja, Goethe.“
Mnozí ho nečetli, ale vědí, že je to kladná součást jich samých, a proto k tomu tak přistupují.

>

// Souhlasíte tedy, že značnou roli sehrává marketing?

Určitě jo. Andy Warhol je bezesporu takovým Alfonsem Muchou nové doby. Skvělejší managing a skvělá strategie. Je to setkání talentu se šťastnou náhodou. A velice tvrde business!

// Výstava, která vás v poslední době zaujala?

Adrienu Šimotovou mám rád, je to miláček. Jinak teď nevím, to víte. Noty, nahrávací studia, divadla...

// Michal Pěchouček?

Jo, Michal Pěchouček, mně to nevádí...

// Jak vnímáte činnost OSA? Zastupování jste od roku 2004.

Poslyšte, existence OSA asi nutná je. Pro mě je to trochu zakletý zámek a moc se v tom nevyznám. Otázka je to, nakolik je to stroj, který produkuje sám sebe a nakolik je to stroj, jak jsem mluvil v případě nakladatele Arvo Pärta. Takové to dynamické „cosi“, co je tady potřeba jako sůl, protože jinak jsme tady ztraceni.

Dovedete si představit, že by sem přijel Brad Pitt, šel přes vrátnici Barrandova a ptal by se, jestli nemají nějakou roli? Jako se lidi naučili dělat aukce, je třeba se naučit produkci. Ale natvrdo, nikoli jen „jako“.

// Sledujete politiku? Jak vnímáte naši politickou reprezentaci?

No... sleduju... spíš tak koutkem oka. Jelikož píšu každé pátek pod záminkou do

poručování programu do Lidových novin, snažím se dotýkat zajímavějších momentů, než nějakých pár kašparů, který trdloujou úplně nesmyslně. To nemá smysl sledovat. Proč? Já taky furt někoho na ulici neotravuju, jestli tam bude es dur akord. Měl bych vyžadovat referendum, jestli použiju saxofon nebo cello? Proč? To je jejich povolání a mají ho dělat, oni ho nedělají, akorát kradou.

Taky padla iluze, že za naši situaci může čtyřicet let bolševismu. Komunismus nám byl určitě velmocensky vnucen, ale ta jeho chuť a vůně je ryze výrazem naší mentality, která akorát našla jiné tvar. Nelze se za nic schovávat. Jde akorát o jinou ručičku nebo nožičku stejného tělíčka.

// Spoléhat na budoucí generace?

To souvisí s historií. Národní obrození v Čechách bohužel nevzniklo jako výraz pokračující renesance, která do Čech díky husitství vůbec nedorazila. Ve všech zemích jako Holandsko, Švédsko nebo i Anglie se renesance – tj. způsob života na Zemi, přirozeně rozvíjela dvě stě tři sta let. Tady národní obrození vzniklo z hecu deseti obrozenců a udělali nesmírnou práci za těch sto let. Nic však nejde uspěchat. Je to otázka x generací. Optimismus, že to ta příští generace vezme do ruky... nevím, kde by to měla nabrat?

Paradoxně kulturní výsledky tady byly vždycky větší než politický. Neznám politický čin v 19. století srovnatelný s vytvořením Mé vlasti, Stabat Mater. A ve 20. století? Navíc je dost protivné, že si moc nevážíme lidí, kteří něco dokázali. V Německu v hospodě visí Goethe nebo Wagner. Na Fidži, když si pustíte v poledne rádio v autě, tak hrají Dvořákovu Smyčcovou serenádu. Zkuste do nějakého baru dát portrét Dvořáka. Tady řeknou: „Co je to za idiota, proč sem nedali Jágra?“ V Německu by to neřekli, řeknou: „Ja, Goethe.“ Mnozí ho nečetli, ale vědí, že je to kladná součást jich samých, a proto k tomu tak přistupují.

Myslím, že i ta slavná první republika... Vezměte si příklady Emy Destinnové, Oskara Nedbala. Byť byli top ve svém oboru, stejně to nestačilo. Výraz malosti, člověk si často klade otázku, jestli to vůbec mělo být samostatné. Krajina je krásná, země je krásná, bylo o ní řečeno moc krásného..., ale jako...no...

// Degradovali jsme tedy naše společenské zájmy? Jsme lhostejní vůči základním kulturně-historickým mezníkům?

Plebejství. Setkáváme se s ním na každém kroku. Řešíme, jestli si hokejista vymkne palec, nebo jestli se támhle modelka pobíla... A úcta k jakékoli duševní činnosti? Co se týká kultury, vědy, financování školství? Kdybych někomu řekl v Holandsku, jaký mám plat jako univerzitní profesor, kdysi nejmladší jmenovaný v této republice, tak by si mysleli, že nějak divně žertuju a že jsem asi na hlavu. To o něčem svědčí, ne?

V Německu mají malíři desetileté pořadníky na své obrazy. Zde jsou také potenciální kupci, ale radši si koupí nové golfové hůlky každý týden. Čili je to taková nedovychovaná prasečkařina. Můžeme si namlouvat, jak jsme světoví. Nejsme světoví. Je to stále taková zájmová ochotničina a můžeme předstírat, co chceme.

LP: „*Děšť se už přehnal nad jinou kavárnu, děkuju vám.*“

VF: „*Začali jsme slibně a skončili jsme v prdeli. Výborně.*“

LP: „*Depresivně.*“

VF: „*No tak, jak to je, skončili jsme v realitě.*“

// Čili je to taková nedovychovaná prasečkařina. Můžeme si namlouvat, jak jsme světoví. Nejsme světoví.

Tim Rice

Text: LUKÁŠ PAULŮ
Foto: archiv T. RICE a M. ŠKVOR

Od šedesátých let 20. století patří k nejvýznamnějším světovým textařům a libretistům. Popularitu získal rovněž jako moderátor britské rozhlasové a televizní stanice BBC. Původně studoval práva na Lancing College v anglickém Sussexu, v sedmnácti letech pak ve studiích pokračoval na pařížské Sorbonně. Po návratu do Anglie působil krátce v advokátní kanceláři Pettit & Westlake, kariéru právníka však v květnu 1966 záhy opustil.

Tim Rice původně ani textařem být nechtěl. Toužil stát se zpěvákem pop music a rocku. Miloval americký rock 'n' roll i britský pop 60. let – např. skupiny Beatles, Rolling Stones, Kinks a The Who.

V roce 1999 byl Tim Rice uveden do americké Síně slávy tamních skladatelů a textařů. V roce 1994 jej britská královna Alžběta II. povýšila za jeho zásluhy do rytířského stavu, takže jeho občanské jméno zní oficiálně Sir Timothy.

Do kanceláře za mnou začátkem dubna přišel kamarád, český textař Michael Prostějovský se slovy: „Chceš do Autor in Tima Rice?“

„Jasně a taky Ennia Morriconeho a Eltona Johna. Jacksona a Presleyho bohužel už nezvládnou,“ odpověděl jsem lehce ironicky.

„Tim má namířeno do Prahy, ve středu se jde podívat na představení Jesuse. Můžu ti to domluvit.“

Takto podobně rozhovor o příjezdu textařské legendy ještě chvíli pokračoval. Podstatné ale je, že Tim Rice opravdu do Prahy dorazil. Nejprve jsem se onu středu odpoledne sešel s M. Prostějovským a E. Kulhánkem v klubu Karlínského divadla. Bohužel se celý časový harmonogram rytíře z Anglie posunul a k samotnému rozhovoru jsme se dostali až o přestávce představení. O to přirozeněji jsme spolu hovořili a já poznal T. Rice v méně formální poloze, než je obvyklé. Všem bych přál potkat jednou pravého rytíře.

// Předpokládám, že nejste v Praze poprvé. Kdy jste naši zemi navštívil poprvé? Bylo to při pří-

ležitosti premiéry Jesus Christ Superstar (JCHS) v Praze nebo jste tu byl ještě před revolucí?

Byl jsem v Praze poprvé už před mnoha lety, ale bylo to až po pádu železné opony. Tuším, že to bylo někdy v roce 1999. Byla to tehdy vskutku zábavná cesta. Jel jsem vlakem přes celou Evropu a do Prahy dorazil z Bruselu. Víte, já totiž cestování vlakem přímo miluji. Přijel jsem se tenkrát podívat na Evitu, která se hrála v pražské Spirále. Pamatuji si, že to představení bylo skvělé, moc se mi líbily hlavní představitelky – viděl jsem totiž obě! (Radka Fišarová a Tereza Slouková – pozn. red.). Původního Ježíše jsem u vás v Praze nikdy neviděl a měl jsem tak šanci až nyní. Ale hodně jsem o něm slyšel od mnoha lidí v Londýně. Byla se na něm podívat i moje maminka. Později jsem od Jozefa Celdera (londýnský light designer slovenského původu a spoluproducent českého JCHS, Evity a Cats – pozn. red.) dostal záznam a muselo to být opravdu velkolepé, energické představení.

// Co se Vám na Praze líbí nejvíc?

Vím, že se to říká většinou ze slušnosti, ale tohle je mimo všechny zdvořilostní fráze. Praha je jedno z nejkrásnějších měst, které jsem kdy viděl. Rád cestuji a viděl jsem už hodně zemí na světě. Byl jsem téměř v každé evropské zemi – a že je jich čím dál víc (smích). Letos jsme přijeli s Isabelle (přítelkyně a hráčka kriketového mužstva Heartchaes UK, kterého je Tim Rice předsedou – pozn. red.) podívat se po Praze trochu důkladněji. Byli jsme na Pražském Hradě. Tamní Katedrála sv. Víta je opravdu monumentální stavba – a všechny ty různé styly, to je prostě nádhera. Byli jsme se podívat na Petříně, který je prý místem, kam chodí zamilovaní lidé. Tak jsme si řekli, že by to pro nás mohla být zajímavá zkušenost (smích).

// V kolika zemích se dnes hraje Jesus Christ Superstar?

Tak to opravdu takhle z hlavy nevím a nikdy jsem to ani nepočítal. Letos se ještě chystám na španělskou verzi do Madridu, ale jinak o žádné další

// Vím, že se to říká většinou ze slušnosti, ale tohle je mimo všechny zdvořilostní fráze. Praha je jedno z nejkrásnějších měst, které jsem kdy viděl.

> produkci nevím, musel bych se zeptat v agentuře. Ze začátku nás fascinovalo, že naše dílo lidi zajímá. Na druhou stranu jsme nebyli rádi, když jsme to neměli pevně pod kontrolou. Zvláště ze začátku byly některé pirátské produkce opravdu strašné a jiné nebyly. To bylo ještě před tím, než byl Superstar (Tim Rice mluví o JCHS vždy jako o Superstar – pozn. red.) uveden na Broadwayi. Ale časem si vytvoříte určitý systém. Musíte pracovat s lidmi, kterým prostě věříte, jinak to nejde. Takže když se v Česku hraje mé dílo, které přebásnil Michael (Michael Prostějovský – pozn. red.), nemám strach, že by to špatně dopadlo. Za ta léta, kdy tady sklízí Ježíš v jeho překladu samé úspěchy, to je i z mé strany ideální spolupráce.

// Podle Bible bůh stvořil zemi a život a Ježíš je počátkem křesťanství. V naší zemi Jesus Christ Superstar odstartoval původní české muzikály. Máte podobnou zkušenost z jiné země?

V Americe i Británii je hudební divadlo součástí stoleté tradice. Moji rodiče měli spoustu nahrávek broadwayských muzikálů a já v tom vyrůstal. Kariéru muzikálového textaře jsem však neplánoval. K pop music mě přivedlo, tak jako každého kluka, něco jiného. Měl jsem rád Beatles, Elvise, Everly Brothers a samozřejmě holky, které tyhle idoly zbožňovaly také, i když samozřejmě z jiných důvodů (smích).

Každopádně je skvělé, když se něco tak významného stane a jsem rád, že Ježíš dal lidem u vás podnět k novým myšlenkám a novému směru divadla. Střední Evropa má přece velkou tradici opery a operety. Jsem rád, že Češi objevili i muzikál, protože v tomhle žánru najdete spoustu skvělých příběhů a hudby. Sám ovšem bohužel žádný český muzikál neznám, budu si tedy muset ještě doplnit své znalosti a pak vám určitě řeknu více.

// Broadway v New Yorku a West End v Londýně jsou hlavními městy muzikálu na světě. Máte rád nějaké místo nebo divadlo, kde se Vám představení Jesus Christ Superstar mimořádně líbilo?

Hodně míst včetně České republiky. West End a Broadway jsou nejdůležitější z hlediska mezinárodní publicity, ale toto je skvělé představení (myšleno české představení JCHS – pozn.). Toto představení jsem viděl v Japonsku, Kanadě, Španělsku a po celém světě.

// Jak se Vám líbilo představení Jesus Christ Superstar v karlínském divadle?

Chtěl bych opravdu poděkovat za skvělé představení, skvěle jsem se bavil a byl to nádherný večer. Rád bych poděkoval všem – Egonovi Kulhánkovi a jeho týmu za skvělou práci, všem hercům a zpěvákům. Máte skvělou scénu, úžasný light-design, zvuk i orchestr. To všechno je vynikající. A musím poděkovat ještě, protože jste tento večer neslyšeli jediný můj text, Michaelovi Prostějovskému za jeho nádherný překlad do češtiny. On je ten, který mi dává možnost jezdit sem za vámi. Ještě jednou – děkuji.“

// Jste jedním z neúspěšnějších autorů muzikálů. Všechny tři vaše muzikály byly v Čechách velmi oblíbené a úspěšné. Chtěl byste u nás vidět, nebo případně českým producentům doporučit, nějaké jiné Vaše muzikály?

Šach (Chess).

// Pouze tento?

Pokud by byl zájem, tak Lvího krále (Lion King). Ale spíše bych doporučil Šach (Chess).

// Všechny tři Vaše muzikály přeložil Michael Prostějovský. Spolupracovalo se Vám s ním dobře?

Je úžasný... víte, že nemluví česky, ale vidím, že udělal výbornou práci. Všichni to říkají a on je skvělý člověk. Je pro mne ctí, že překládá moje věci.

// Myslíte, že dnes vůbec existují mladé výrazné talenty mezi tvůrci a autory muzikálů nebo je tento žánr jen dítětem Vaší generace? Zdá se, že nových talentů je zatím jen málo, pokud vůbec. Něco určitě není v pořádku. Nevím, jestli

// Avšak psát pro divadlo, to je hodně těžká práce, která vyžaduje také literární řemeslo, zkušenost, porozumění dramatické stavbě... To je těžké.

> je to chyba jejich, nebo spíš producentů. Těžko soudit. Je hodně autorů, kteří píší pro nahrávací společnosti a různá další média. Avšak psát pro divadlo, to je hodně těžká práce, která vyžaduje také literární řemeslo, zkušenost, porozumění dramatické stavbě... To je těžké. Nemůžete jen tak napsat písničku a čekat, že to bude fungovat. Je to problém. Autoři možná jsou, jen zatím žádný nový nebyl „objeven“. Možná jsem našel jednoho talentovaného mladíka, který se pokouší přenést na jeviště jeden starý film From Here To Eternity (Odsud až na věčnost). Nevím, jestli si na tento film vzpomínáte. Je to už hodně starý snímek. Z mladších ho téměř nikdo nezná. Ani já jsem si ho příliš nepamatoval. Ale je to velmi zajímavý, romantický příběh z konce druhé světové války. Chtěl bych se příští rok pokusit o produkci tohoto muzikálu v Londýně.

// PRS a MCPS jsou britské společnosti pro ochranu autorů, já pracuji pro českou společnost OSA. Obdivuji dlouhodobou a pečlivou spolupráci těchto organizací ve světě. Jakou máte s nimi zkušenost?

Tak především je dobré to, že obě organizace ochraňují duševní majetek a vymáhají práva pro nás, pro autory. Je to v těchto dobách nutné, i když čím dál těžší. U nás v Británii máme výhodu, že tyto organizace nejen spolupracují, ale jsou vlastně pod jednou střešou organizace PRS for Music. Můžeme spolu nejen rychleji komunikovat, ale můžeme se také rychleji společně rozhodovat.

// Nové technologie vytvářejí nové problémy – pirátství a následné finanční ztráty vznikající autorům. Vidíte jistou pozitivní budoucnost? Jak se díváte na práci ochranných autorských organizací ve světě?

Vidím spoustu dobrého na tom, jak rychle mohou vznikat nápady a šířit se k lidem. Ale na jedné straně je hudba z různých koutů světa dostupnější po celé planetě, na druhé straně se mladé talenty prosazují daleko obtížněji. Chybí jim zázemí a čas tvořit dobré věci. Tohle všechno se nerodí hned. Můžete mít nápady, ale někdy je potřeba, aby zrály. Dneska je téměř všechno hned na internetu a občas si říkám: „Není to špatné, ale chtělo to ještě přidat nebo ubrat něco s velkým N.“

Problémy s pirátstvím musíme řešit právě proto, aby mohli po nás přijít další tvůrci. Aby hudba i texty měly myšlenku a nápad a lidé o to stáli. Dnes je slyšet, že vzniká hodně nadprodukcce,

kteřá je víc marketingovou strategií, než tvorbou. Samozřejmě, že pop music je business a ten má svoje nemilosrdné zákony. My se však musíme starat, aby skutečné talenty nezapadly, musíme je pěstovat a chránit. Protože lidé nemusejí hned pochopit, kam nějaký začínající a talentovaný autor směřuje a co z něj bude. Od toho by měla být i podpora v našich autorských organizacích.

// Česká hudba byla často spojována s Anglií. Antonín Dvořák pobýval jako profesor na univerzitě v Cambridge, své Requiem složil v roce 1890 pro anglický orchestr a anglickou hudební společnost Novello. Janáčková hudba a zejména jeho opery jsou navždy spojeny s britským dirigentem Sirem Charlesem Mackerrasem. Jedna z nejpoblárnějších písní českého skladatele Jaromíra Vejvodu Škoda lásky byla oblíbenou písní britských vojáků ve druhé světové válce. Máte nějakou oblíbenou českou skladbu?

Hudba je součástí historie každého národa a každý národ má významné tvůrce. Vidíte, to o Dvořákovi bych si měl více nastudovat, protože jeho hudbu znám a mám ji rád. Máte pravdu, že se Janáček hodně hraje i u nás a patří k mimořádně oblíbeným autorům i u operního publika. /

// Hudba je součástí historie každého národa a každý národ má významné tvůrce.

TataBojs

Ležatá osmička

Začátkem června vyšlo u Supraphonu nové album skupiny TataBojs s názvem Ležatá osmička. OSA se stal partnerem tohoto alba, které bylo podpořeno v rámci projektu Partnerství.

text: PETR SOUKUP
foto: SALIM ISSA, (c) Supraphon

•• O albu, hudebním průmyslu a koncertech jsem si povídal s předními členy a autory skupiny Mardošou a Milanem Caisem. Tata Bojs jsou známí tím, že do několika svých skladeb samplují ukázky z filmů i běžných lidských situací a rozhovorů. Kdyby se zvuková stopa z našeho rozhovoru vkládala do nějaké písně, zřejmě by se podle jejich stylů názvu jmenovala Mlaskací. Naše setkání probíhalo u oběda v kavárně Slávia.

// Když jsem říkal svému známému, že album vydáváte u Supraphonu, že ho podporuje OSA a my se máme setkat v kavárně Slávia, pronesl, že vlastenečtější album si už neumí představit. Jak jste se ocitli u Supraphonu?

Mardoša: Spíše jak se Supraphon ocitl u nás...

Milan: Než skončili WarnerMusic Czech Republic, tak jejich ředitelka Iva Milerová dostala nabídku ze Supraphonu, aby tuto značku trochu více otevřela a ona tu nabídku přijala. V podstatě s sebou všechny vzala právě pod Supraphon.

// Jaké jsou vaše reakce na recenze?

Milan: Četl jsem pouze recenzi na iReport.cz a v MF Dnes, nic víc. Ale měl jsem z nich radost. Chodí nám spousta SMS a e-maily, a to i od lidí, od kterých bych nečekal, že to pochválí.

Mardoša: Mně to pochválila moje manželka, to jsem nečekal.

Milan: Mně to moje žena ještě nepochválila, jen řekla, že to je diskoška.

Mardoša: Taky nám říkají, že to album je na více poslechů.

Milan: A to je dobře!

// Turné bude kdy?

Mardoša: Na podzim. Přes léto to nemá cenu.

Milan: Nemá cenu konkurovat festivalům a hlavně na podzim to album budou mít již naši fanoušci naslouchané.

// Na albu vystupují Clarinet Factory a Vladimír 518. Budou vystupovat s vámi?

Mardoša: To se bohužel nedá zaplatit.

Milan: Ale na tu pražskou zastávku je asi vezmeme.

// Mimochodem skladba Světová s Vladimírem 518 se stala rychle velmi oblíbenou...

Milan: Ano. Mluví se o ní, to je důležité.

Mardoša: Bylo sice pár názorů, proč děláme s rapem, ale takové poznámky se objeví vždycky. V té skladbě jsou také nasamplované spolužačky mojí neteře a to to opepřuje.

Milan: Máme nasamplované i reakce hudebních publicistů hned v první skladbě, když jsme jim pouštěli dema.

Mardoša: Je to taková past na recenzenty.

Milan: Ty jejich reakce byly k jiným skladbám na tom albu, než ve které je to vloženo. Ale bylo to důležité setkání, jejich názory nám pomohly. Nakonec jsme ještě změnili pořadí písní.

// Připravujete videoklip?

Milan: Ano, rádi bychom. Scházím se s Pavlem Hejným, který na Nové scéně spolupracuje s několika tanečníky. Myslím, že je schopný, šikovný a důsledný člověk. Ten videoklip by měl být taneční. Vlastně tím navazujeme na skladbu Attention aux hommes. Všichni tanečníci by dělali pohyby synchronně, ale my bychom jim to kazili. Lady Gaga tancuje stejně jako všichni její tanečníci. Tak to nechceme.

// Chodí nám spousta SMS a e-maily, a to i od lidí, od kterých bych nečekal, že to pochválí.

// CD sice ustupuje, ale zatím ho nic plnohodnotně nenahrazuje. Mluvím o fyzickém nosiči.

> // Jak dlouho jste album připravovali?

Milan: Pracovalo se na něm asi čtyři roky. Mezi tím jsme vydali album Smetana, přišly nemoci, bouračky atd. Největší mánie byla ve studiu Sono. Ta trvala týden.

Mardoša: Nedali jsme tam jednu skladbu, kterou jsme chtěli dát na konec. Jmenuje se Strašidelná. Ovšem ještě ji využijeme. Je dobrý, jak každý čeká, že přijde nějaké finále a ono nepřijde.

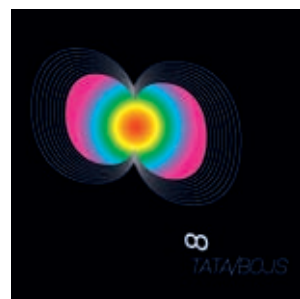
// Klasická otázka: jak tvoříte?

Milan: Scházíme se a jamujeme. Vždycky z toho něco vyleze, tak si to zaznamenáme. Ale já byl nemocný po bouračce, takže jsem si například kreslil a ty kresby jsou v bookletu tohoto alba. Popisují náladu prvního dema.

// Jaký máte názor na OSA?

Mardoša: Přiznám se, že je spousta věcí, kterým nerozumím, ale já se ani nezúčastňuji všech akcí OSA. Každopádně takováto organizace je potřebná! Jednou nás zaskočilo, když jsme pořádali my sami koncert, že to máme také hlásit na OSA. Byla to naše chyba.

Milan: Byl to charitativní koncert a my jsme nevěděli, že se to platí i v tomto případě. Měli jsme si to zjistit. Letos už jsme využili Partnerství s OSA. A ještě nejhezčí je, že já si nepamatuju, kdy jsou ty výplatní termíny. Takže to je vždy příjemné překvapení.

Mardoša: Je to hezké, člověk přijde domů a hned je lepší večere (smích).

Milan: Rádía nás bohužel moc nehrajou.

// Jaký máte názor na stahování?

Mardoša: Já stahoval už dávno, a sice na kazety. Nahrával jsem si písničky z rádia. Jsme ovšem generace cédéček. Pořád si je kupuju. Všechno, co jsem si vlastně nahrával na kazety, protože to tady nebylo, tak jsem si potom dokoupil v originální verzi.

Milan: Teď máme zprávu ze Supraphonu, že přišlo na naše album hodně objednávek. Hurá.

Mardoša: CD sice ustupuje, ale zatím ho nic plnohodnotně nenahrazuje. Mluvím o fyzickém nosiči.

// Myslíte si, že i další album, vydáte na nosiči? Třeba za čtyři roky?

Mardoša: Určitě!

// Máte oblíbené české kapely? Docela mě mrzí, že v Česku koluje takové konkurenční napětí a málokdo z domácí scény chválí svoje kolegy a obdivuje je.

Milan: Ano, všichni jsou k sobě hrozně kritický. My jsme hráli jeden koncert se Sunflower Caravan, ti se mi líbí! Mají v sobě tu špinavou energii.

Mardoša: I přesto, že to jsou výborní muzikanti, tak nehrajou akademicky.

Milan: Šel bych rád na Ecstasy Of Saint Theresa, na Nerudu. A byl jsem nadšen z toho, co mi poslal Mardoša. Nějaká umělecká škola nacvičila naši skladbu Šťastnější z alba Smetana. Nadchlo mě to.

Mardoša: Dokonce jsme jim posílali aranže.

Milan: Je to přesně podle nás, ale zpívají to divně, až jsem začal o sobě pochybovat. Sranda taky byla, když Monkey Business hráli Šťastnější, to bylo také legrační, jak to Matěj Ruppert zpíval tím jeho feelingem.

At se deska prodává! /

Petr Kolečko

Umělecký šéf pražského divadla A studio Rubín, dramatik a scenárista. Již delší dobu jsou jeho hry uváděny na českých scénách. Mezi ty divácky nejúspěšnější patří například Jaromír Jágr - Kladeňák nebo alternativní muzikál Pornohvězdy, které napsal spolu s režisérem Tomášem Svobodou.

text: PETR SOUKUP, LUKÁŠ PAULŮ
foto: LUKÁŠ PAULŮ

Dvakrát byl nominován na cenu Alfréda Radoka za nejlepší poprvé uvedenou českou hru. Nominované byly hry Kauza Salome a Kauza Médeia. Podílel se také na scénářích k televiznímu seriálu Okresní přebor. Vedle dramatické tvorby se ale příležitostně věnuje i psaní hudebních textů.

A hlavně o tom je náš rozhovor.

// Jste autorem textu k hudbě autorů Michala Pavlíčka, Petra Wajrsara, máte na kontě dokonce i spolupráci se skupinou Nightwork. Jak se Vám s těmi hudebníky spolupracuje?

Jsou to vlastně všechno kamarádi, takže dobře. K psaní hudebních textů se dostávám zatím vždy tak, že mě osloví kamarádi – hudebníci. Je to pro mě spíš koníček, nejsem v tom zavedený profík, takže mě cizí lidi ani moc často neoslovují. Samozřejmě vnímám, že třeba Michal Pavlíček je v hudebním světě legenda, i když tomu hudebnímu světu moc nerozumím, ale stejně je to na velmi kamarádské bázi. Výjimkou v naší spolupráci byl možná text k titulní písni seriálu Cesty domů, což byly trochu galeje, protože to bylo důležité pro tu televizi, ale jinak je to s Michalem pohoda. V případě Petra Wajrsara většinou

spolupracujeme na muzikálech, kde jsem zatím byl vždy také spoluautorem libreta, to vnímám možná víc jako práci, protože je to divadlo. Co se týče Nightwork, tam jsem dělal jednu píseň. Ale oni textaře nepotřebují. Udělají si to sami tak, jak potřebují. A myslím, že dobře.

// Píšete texty na hudbu, či posíláte volné texty skladatelům?

Když je to na desku nebo pro kapelu, tak je to většinou psané na hotovou hudbu. Je to logické, kapela či interpret jsou v tomhle pro mě šéf. V případě muzikálů se většinou hudba píše až na můj text, alespoň já to tak vyznávám a snažím se i muzikanty ukecat, aby na texty počkali, přece jen jde tam taky o děj celé té věci a tak dále...

// Máte ambice se více prosazovat v populární hudbě?

No, abych byl upřímný, tak moc ne. Alespoň ne v tom smyslu, že bych za tím nějak šel. Dělán to, co přijde, s kamarádama. Já dokonce ani neumím rozeznat, co je to v hudebním světě úspěch. Opravdu jsem člověk zvenčí. Ale nebráním se žádné nabídce a důležité je, že lidi, kteří mě oslovují, tu ambici mají. A když se to povede, mám pak radost, že oni mají radost. To byl třeba případ singlu Náhradník mladé kapely Bek ofis, který jsem textoval. Docela se to povedlo, lidem se to líbilo, ta kapela asi trochu víc vstoupila do povědomí, když jsem byl pak na křtu klipu a viděl jsem, že má frontman Honza Nedvěd radost, tak jsem měl radost taky. Teď bych pro ně měl dělat další dva singly a těším se na to.

// Když je to na desku nebo pro kapelu, tak je to většinou psané na hotovou hudbu. V případě muzikálů se většinou hudba píše až na můj text.

// Psal jste texty pro projekt Rozinka v krému. Můžete nám tento projekt představit?

Do toho mě přizval kamarád Jakub Johánek z kapely 100°C, pro kterou jsem dělal předtím nějaký text na desku. Tady byl požádán, aby se stal producentem a skladatelem desky zpěvačky Zlaty Emily Kinské-Králové. Dělal se to pro ni zpočátku jako zakázka, já to dělal kvůli Kubovi, ale nakonec jsem si to vzal hodně za své, protože jsem si se Zlatkou i jejím manželem a manažerem Tomášem Králem dost rozuměl. Výsledná deska Rozinka v krému je takový pokus o inteligentní pop modernějšího stříhu. Myslím, že to je docela zajímavé, ale bohužel je asi dost těžké prorazit jako sólová zpěvačka. Navíc – Zlatka záhy po dokončení desky otěhotněla, nemohlo se tak k tomu udělat nějaké masivnější turné, takže to tak trochu usnulo. Ale doufám, že až skončí mateřské povinnosti, že uděláme něco dalšího a třeba taky dostaneme Rozinku v krému víc mezi lidi, nebo jak se to mezi muzikanty říká.

// Je pravda, že o vaší tvorbě je hodně slyšet. Muzikál Pornohvězdy, Jágr – Kladeňák, seriál Okresní přebor atd. Co připravujete nyní?

Tak momentálně jsem dokončil velkou textařskou práci na muzikálu Quasimodo – Kdysi se pro lásku umíralo pro divadlo Hybernia. Byl jsem osloven mými kolegy – divadelníky, abych jim napsal hudební texty. Bylo to zvláštní. Ale vzhledem k tomu, že v tom muzikálu bude minimum činoher, tak je to napůl také scenáristická práce. Navíc jsem to jako divadelní autor samozřejmě nevydržel a dost jsem jim kecal i do divadelních věcí, které přesahují textařskou práci. Ten muzikál bude režirovat Martin Kukučka z režijního tandemu SKUTR, hudbu složili Kuba Prachař, Jan Maxián a Petr Kaláb. Hodně se na to těším, měl by to být pokus o něco trochu odváznějšího na tom komerčním poli. Teď se to začne zkoušet, v listopadu je premiéra. Tak snad to bude dobrý.

// Jakou měrou se podílíte na tvorbě divadelních her, televizních inscenací a psaní hudebních textů?

Řekl bych, že šedesát procent mé práce je v divadle, třicet procent je televizní scenáristika a deset procent jsou hudební texty, tedy ty „mimomuzikálové“, které, jak jsem už řekl, beru spíš jako koníčka.

// Jedna z vašich divadelních prvotín Britney Goes To Heaven bylo přeložena do několika jazykových mutací. Byl jste při jejich schvalování puntičkář?

Ne. Já nejsem puntičkář v ničem. Považuji divadlo i hudbu či televizi za kolektivní dílo, kde je důležitý výsledek celku a nikoli nějaká moje literární onanie. Když někdo v divadle škrtne tři stránky mé hry a v té jevištní realizaci to funguje dobře, je mi to jedno. Stejně je to i u těch překladů. Navíc Britney byla mimo běžné světové jazyky přeložena i do polštiny a bulharštiny; a tomu jsem stejně nerozuměl.

// Jaká byla spolupráce se zahraničím?

Moc toho za sebou nemám, většinou jednorázové scénické čtení v různých zemích. Déle jsem byl jen na takovém zvláštním workshopu v Londýně, kde mě to štválo. Zkuste strávit měsíc v Londýně. Se z té nudy po... však víte. Upřímně řečeno, mě na zahraničí vždycky baví jít tam na drink, fotbal či basket a skouknout ženské (z dálky, jsem ženatý), tu práci moc neřeším. Ono to také většinou bývá tak, že člověk v tom zahraničí pracuje s institucemi, které mají daleko nižší úroveň a prestiž, než instituce, se kterými pracuje člověk tady u nás a moc ho tam nic neoslňuje. Žádný červený koberec tam většinou nečeká. Je to celkem logické.

// Chtěl byste zkusit působit v cizině? Kde?

Když navážu na tu předchozí otázku, tak pro příští rok jsem byl jako dramatik přizván k ta-

// Řekl bych, že šedesát procent mé práce je v divadle, třicet procent je televizní scenáristika a deset procent jsou hudební texty.

> kovámu trochu významnějšímu česko-rahousko-slovenskému divadelnímu projektu, který bude mít určitý appendix i ve Skotsku a Španělsku. Na to se těším a snad to nebude jen o tom očumování holek a pití, vypadá to už trochu seriózněji. Jinak nějak dlouhodobě spolupracovat jako český autor se zahraničím je složité. Česky málokdo venku umí, takže velmi dlouho trvá, než se nějaká hra přeloží. Ale nějaké šance a překlady právě třeba v podobě scénického čtení byly několik posledních sezón vždycky a třeba něco z toho bude mít nějaký hmatatelnější výsledek. Takže

abych odpověděl na otázku, kdykoliv kamkoliv, i když dlouhodobě se moc jako český autor venku nikde moc uchytout nemůžete.

// Váš oblíbený český textař?

Podobné otázky jsem se trochu bál, protože se v tom moc neorientuji. Ale na základě mého chatrného vzdělání mě z legendárních textařů každopádně baví Daniel Landa. Sice se často neztotožňuji s obsahem písni, ale některé rýmy jsou fakt pozoruhodné. Podobně mě baví i Fanánek. No a z těch nových se mi líbí Ondřej Ládek alias Xindl. S tím se známe i osobně, on je vlastně původně scenárista, takže se k tomu asi taky dostal jako slepý k houslím, ale bere tu hudbu víc vážně než já. Jak ono to je... „Já chci jen to, co všichni andělové, gimme some love a dej mi náky love...“ To mi připadá jako docela takový popový moudro. Ondřej to podle mě umí.

01 **Mardoša**

(člen skupiny Tata Bojs)

Nezdá se to, ale ten text jsem psal celkem dlouho. Pořád jsem se nemohl dostat přes první sloku. Až po nějaké době mě napadla i druhá a konečně to začalo dávat smysl! Pak jsem k tomu připsal ještě další verše, ale v průběhu dalších let jsem je zase mazal, až nakonec opět zůstalo to podstatné. Netvrším ale, že to bylo to jediné, co jsem posledních několik let dělal.

Jednou z nevýhod tohoto textu je, že „vypadá“ líp foneticky než na papíře. To tvrdé a měkké i/y, byť stejně znějící, na papíře kazí úhlednost. Snad mi to tedy čtenáři prominou a stanou se ve své fantazii na okamžik posluchači.

Další jeho nevýhoda a možná důvod, proč dosud nebyl zhudebněn (nebyl zpracován ani pro naši právě dokončenou desku Ležatá osmička), je jeho krátkost. Osobně mám rád krátké texty, ostatně vyrůstal jsem na české nové vlně, ale musí se to potkat s vhodným hudebním motivem. Potom to není nuda.

Text je pro mě důležitý možná i proto, že pojednává o typickém rysu české povahy: o smyslu pro humor. A myslím, že je to zároveň naše přednost i prokletí. Na jednu stranu si umíme i v těch nejtěžších chvílích udělat ze situace legraci, což nám mnoho „koženějších“ národů může závidět. Na druhou stranu, když bychom měli něco udělat nebo se nějak ozvat, tak se jenom tak blbě uculujem...

Ten text může mít výkladů ještě mnohem víc, ale to už nechám na posluchačích. Nebráním se dalším interpretacím. Pokud ho ovšem s Tata Bojs vůbec někdy zhudebníme.

Zajímavý by byl také poměr počtu znaků, kolik jsem jich vynaložil na povídání o tomto textu, a kolik jich pak má text samotný.

Smějící se bestiePraha
ha ha haČechy
chi chi chi

Šuplíky textařů

Na jaře letošního roku jsme dostali nápad oslovit několik zastupovaných textařů a požádat je, zda-li nám dovolu nahlédnout do svých „šuplíků“ a mají-li zájem nějaký svůj text, který zatím nebyl spojen s hudbou zveřejnit.

Oslovili jsme přibližně 30 textařů, 4 odpověděli. Každého textaře jsme také poprosili o krátké povídání k jeho textu. Velmi zajímavá je ta různorodost autorských děl.

text: PETR SOUKUP
foto: shutterstock.com02 **Petra Glosr Cvrkalová**

(texty převážně pro Ewu Farnou)

V takzvaném „šuplíku“ mám spoustu nezveřejněných textů. Protože ale nejsem pouze textař, většina z nich je již spojená s melodií, nebo se stane, že na jeden hudební podklad mám více textů, a to podle přání interpreta. Ovšem v mém tvůrčím vlastnictví existuje jakási nekonečná básnická sbírka, do které zařazuji texty již od patnácti let. Vždy, když si v ní listuji, připomínám si časy a stavy myslí před slogany Měl's mě vůbec rád, Ticho, kdy jsem se domnívala, že právě takovou formou textů se budu jednou prezentovat. Musím přiznat, a občas mě to zamrzí, že moje „hlubokomyslné“ verše nespátí světlo nahrávacích studií. Nicméně možná to tak osud chce a tyto niternosti mají zůstat úplně na dně mého šuplíku.

Navzdory poslednímu souvětí bych ráda uveřejnila dva texty. O jednom si myslím, že má velice mizivou šanci na zhudebnění (maximálně jako šanson) a o druhém bych nechala rozhodnout právě osud. Text Přijď nebo raději odejdi, byl napsán v krásném citově rozpolceném stavu sedmnáctileté studentky gymnázia. Je to snad jediný text v mé režii, který se nerýmuje. Snad proto je mi vzácný. A s trochou nadšázky mohu říct, že můj muž přišel, tenkrát byl se mnou tři roky a raději neodešel dodnes.

Přijď nebo raději odejdi

Přijď mi říct, až se zamiluješ.
Až poznáš, co je milovat.
Že to, co cítíš, že tě spálí –
spálí tě na popel,
ale že jsi rád.

Odejdi, až ti první dojmy zhasnou na rtech.
Až mi poslední cit vypovíš.
A dál už radši mlč!

Přijď mi říct, až poznáš víc.
Víc než něhy plné nebe.
Až poznáš, že i slza umí skropit tvoji tvář
ne jen na jednu noc.

Odejdi dřív však, než důvody tvé vášně
vykreslíš mi v šedých barvách.
A dřív mi sbohem dej,
než setmí se na další noc.

Přijď mi říct, až pocit krásna
vystřídá jen všední obraz.
Že nevidíš tu jiskru v očích !?!

Odejdi, než se tvoje rty
na pár okamžiků stanou,
číší plnou jedu.

Přijď mi říct, že oheň uhas
a ten popel odnes čas.
Že nemáš co čím spálit -
ale že jsi rád.

Odejdi a už se nevracej,
dokud nepoznáš,
co je milovat.!

Druhý počín je starý necelé tři roky. Nevím, zda je dobré rozepisovat se k tématu, co tím chtěl autor říct. Každý by si měl ve slovech, větách, verších najít to své. Byla jsem ovšem požádána o malé přiblížení situace, kdy text vznikl. A to je možná ten důvod, proč mám k tomuto textu tak blízko. Narodila se mi první dcera a já měla pocit, a mám ho stále, že na světě není nic tak zároveň krásného a zavazujícího jako právě naše holčička. A kdybych z rádia už nikdy neslyšela svoje myšlenky, kdybych už nenapsala ani jediný verš, tak že je mi to jedno. V tomto euforickém rozpoložení se zrodily verše Čárové kódy. Nestává se mi to často, ale když si tuto věc čtu, neslyším žádnou hudbu, ani náznak motivu, zkrátka nic. Proto je tento text právě tím ze šuplíku, proto nebyl nikdy zveřejněný a není na něj dodnes napsána hudba. V tomto čase čekáme radostnou událost v podobě druhé holčičky, tak doufám, že se dostaví další poporodní text.

// Nestává se mi to často, ale když si tuto věc čtu, neslyším žádnou hudbu, ani náznak motivu, zkrátka nic.

Čárové kódy

Už se mi hojí jizvy z dlaní.
A z nechtěných vět zbyla jen chtěná slova.
Probdělé noci byly mou zbraní.
Jen dnešní rána jsou kulkou bez olova.

Už se mi hojí jizvy na duši.
Ze skromnosti v očích já neumím číst.
Co ďábel zná, andělé netuší.
Nač křísit mám lásku, když není nás víc.

Jen čárové kódy na mých dlaních
řeknou ti, co držím v utajení.
Řeknou ti, co máš mi přát
s tak konečným trváním a napořád.

Už se mi hojí jizvy na těle.
Ukončí věčnou pouť nebe s ozvěnou.
Pod srdcem cítím doteky nesmělé,
co do hlubin bolestí samy se neženou.

Jen čárové kódy na mých dlaních
řeknou ti, co držím v utajení.
Řeknou ti, co máš mi přát
s tak konečným trváním,
s tak konečným trváním a napořád.

03 Pavel Studník

(1993 – 2008 textař skupiny Kryštof)

Text jsem napsal někdy kolem roku 1999 pro hudební skupinu Kryštof, jejíž jsem byl členem, ale nikdy se na něj nedostalo. Byl pro nás všechny, kteří jsme stavěli na převratu, až moc silný. Letěla Nirvána, otevíraly se Dveře vnímání, a chtěli jsme v tu dobu být vším. Když si ten text čtu s odstupem doby, tak si myslím, že se mi skládalo jinak. Tak otevřeněji. Asi by si tento text hudbu zasloužil.

Ve vrstvách

Jsem zašedlá šed' – jsem Berlínská zeď – jsem ztracený šém.
Jsem ostnatý hlad - Morrisonův had – ten, co zatančí všem.

Jsem třináctý v davu, v Turínském hávu (jediný v právu), jediný sám,
jsem Cobainův útěk, Mnichovský smutek, u zavřených bran.

Jsem XIV. Sjezd – jsem dojezd všech hvězd – jsem desková hra.
Jsem bitevní loď – jsem Topiče choť - jsem naoko vrah

jsem Braillovo písmo – jsem děvka, jen písknout – za nic, jen tak.
Jsem mrzácký balet - jedna z Dalího palet – v žeburu vražený hák.

Jsem Caesar i Brut - jsem přesný jak rtuť – a čistý až „haš“,
jsem Madonin styl – jsem ten, kdo tu zbyl, jsem ten, koho znáš.

Jsem tajemství v gestech, drobné vraždění v městech a úchylný smích,
jsem ohyzda s krásnou, jsem pravda, když zhasnou - tvoje hromada pih.

Jsem unie všech, jsem vlákno ve švech, jsem režim, co ví,
jsem dělníkův plat, jsem komik, co spad, teď ležím a spím.

Jsem tiskařská chyba, jsem ten, kdo se shýbá, jsem vesmírné šššššššš.
Jsem babiččin deník, jsem vyžraný Jeník, napůl pravda i lež,

jsem Templářský řád, jsem gay, co chce hrát, jsem poslední díl,
jsem konopný lán, halda dopisů z Lán, jsem ten, kdo jen snil.

O ptaní

Se tě ptám – zda už jsem cizí
Pán – hrací plán – a figurka v krizi
Spletené cesty – do stonků z růží
Se tě ptám – kdo komu co dluží

Sem tam z ticha zazní hlas
Jsem pan Víčko plný řas.
Jdeš právě včas
To je můj právník

Stát v řece bosí
Ať přece prosím můžu stát
Můžu se mužům tiše smát
Málokdo málo mívá rád

Pro hloupé ANO
Pro dopad na dno budu lhát
Probodat prázdno, ticho a strach
Zavolat – spadnout z cizích vah.

Necítím strach, usínám k ránu
Až dosedne prach, já naopak vstanu
Po kapkách stéká, našich 10 let z očí
Každý sám, a takhle nějak to končí

Stát v řece bosí
Ať přece prosím můžu stát
Můžu se mužům tiše smát
Já hrouda ledu, co bude tát

Pro hloupé příště
Ven z mraveniště někde dál
Zaplatit účty, zhasnout sál
Bez vši účty, žít jak král

Pro hloupé ANO
Pro dopad na dno budu lhát
Probodat prázdno, v tichu spát
Nebát se spadnout z misek vah

Text z roku 2004, z doby, kdy se všude kolem rodiče mých známých rozváděli. Nikdy mi nikdo z nich asi neřekl ten pravý důvod, a tenkrát jsem ani nepochopil proč. Když jsem byl vždycky u nich, tak byli – tak neuvěřitelně – v pohodě. Ten text měl být, a myslím, že dodnes i je, jiný než ostatní. Měl by být smutný, ale je z něho cítit ta chuť žít. Asi to je tím, že už mi není dávno pod třicet. Navíc jsem si ani tehdy nevěštil, že je psán pro obě pohlaví.

Chudá čtvrt'

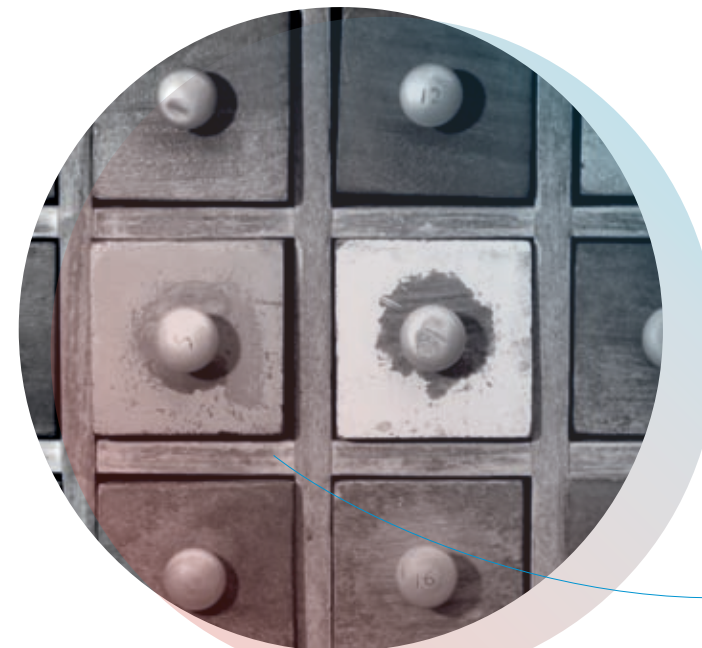
Tam - v chudý čtvrti
Nelítaj chrti
To se tam povětšinou nevidí
A místní hafani se neohlídnu ani
Když kolem vanou vůně smrti

V tom chudým koutě
Nemívaj poutě
To se tam povětšinou nevidí
A místní koumáci maj tajuplnou práci...
Foťáky nenechávej v autě!

A drobný holky
Tam sbíraj drobný mince
Když v parku na kytárku věčně hrajou Dajánu
Dál čekaj na nezvěstný prince...

A drobný holky
Tam splítaj drobný plány
Když v parku na kytárku věčně hrajou Dajánu
Na všechno ostatní jsou samy...

V tý chudý tvrzi
Nesnídaj slzy
To se tam povětšinou nevidí
Však zdejší slavici maj stálou snahu říci:
Dozdaný sny tě ráno mrzí!

04 Jan Sahara Hedl

(texty např. pro tyto skladatele: Michal Pavlíček, Martin Němec, Emil Viklický ad.)

A drobný holky
Tam sbíraj drobný mince
Když v parku na kytárku věčně hrajou Dajánu
Dál čekaj na nezvěstný prince...

A drobný holky
Tam splítaj drobný plány
Když v parku na kytárku věčně hrajou Dajánu
Na všechno ostatní jsou samy...

Tohle je dobrý
Vážný, něžný, bodrý
Tohle je malej song
Pro malý dětský piáno
Jeden jen neví
Co je zahráno
Dnes ráno...

Tohle je dobrý
Vážný, něžný, bodrý
Tohle je malej cíl
Pro malý dětský neznámo
Jeden jen kouká
Co je hledáno
Dnes ráno...

Rádi bychom v této rubrice pokračovali i dále. Proto máte-li nějaký svůj text na zveřejnění komunikace@osa.cz je vám k dispozici.

01 Coldplay

Every Teardrop Is A Waterfall

/ EMI

Skladba Every Teardrop Is A Waterfall, která je aktuálním singlem skupiny COLDPLAY, se brzy dočká také fyzického vydání. Píseň vyjde na CD i sedmipalcovém vinylu...

Coldplay odstartovali letní festivalovou sezónu zveřejněním nové nahrávky. Skladba, která je k dostání zatím jen v digitálním formátu, se dočkala zajímavých reakcí. Nejvzletněji se nejspíš vyjádřil časopis Rolling Stone, který napsal, že Every Teardrop Is A Waterfall zní jako „společný potomek Born Slippy od Underworld a Solsbury Hill od Petera Gabriela, který vznikl v národním parku Joshua Tree“. Jiní singl srovnávají s legendární skladbou U2 Sunday Bloody Sunday, další v něm slyší kombinaci U2 a Velvet Underground s lehkou ozvěnou rave music...

Na německých festivalech Rock Im Park a Rock Am Ring, kde vystupovali, zahráli Coldplay i několik dalších novinek. Jedna z nich – Major Minus – se také objeví na CD verzi singlu Every Teardrop Is A Waterfall i modrém asfaltovém sedmipalci...

text: EMI CZECH REPUBLIC S.R.O.

www.coldplay.com

// Nejvzletněji se nejspíš vyjádřil časopis Rolling Stone, který napsal, že Every Teardrop Is A Waterfall zní jako „společný potomek Born Slippy od Underworld a Solsbury Hill od Petera Gabriela, který vznikl v národním parku Joshua Tree“.

připravil:
LUKÁŠ PAULŮ

02 MOBY

Destroyed

/ EMI

Věhlasný vegan a muzikant MOBY vydal nové album Destroyed a míří na slovenskou Pohodu... V zahraničním tisku se Mobyho desátá deska dočkala velmi pozitivních reakcí. Prestižní měsíčníky Uncut a Mojo nahrávku shodně hodnotí čtyřmi hvězdičkami z pěti možných! "Intenzivní a emocionálně silné," chválí Mobyho album Mojo a přidává: "Moby se na desce přiblížil klasickému art rocku, jaký prezentuje jeho oblíbený David Bowie." S legendárním hudebním chameleonem ho srovnává také recenzent druhého jmenovaného časopisu.

Lysohlavý hudebník v létě vyrazí na festivaly a dostane se i do našich končin. V červenci se představí návštěvníkům slovenské Pohody, kde bude spolu s Pulp a Portishead jistě patřit k největším tahákům.

text: EMI CZECH REPUBLIC S.R.O.

www.moby.com

03 VKV

Nečekaně průzračné

V současném složení působí kapela Velmi Krátké Vlny od roku 2009. Zaměřuje se na hudební různorodost a klade důraz na obsah textů a jejich sdělitelnost. Z tohoto důvodu pracuje pouze s českým jazykem. Na skládání písní se ve větším i menším měřítku podílí celé složení kapely. Autory textů jsou převážně Karel a Vít Kolčavovi. Aktuální CD Nečekaně průzračné bylo natočeno ve studiu V ve Zlíně. Zvuk zpracoval Libor Mikoška a Petr Vavřík. Zmíněné CD vyšlo v lednu 2011. Kapela se rozhodla produkovat CD ve vlastní režii bez pomoci vydavatelské společnosti. Nyní můžete Velmi Krátké Vlny spatřit především na klubové scéně. V letních měsících bude k vidění i na festivalových pódiích (např. v rámci Colours of Ostrava 2011).

Karel Kolčava – kytara, zpěv
Vít Kolčava – bicí
Pavel Smoraj – baskytara, kontrabas
Jirka Horníček – klávesy
František Kolčava – violoncello
Dominik Kolčava – housle
Petr Sršeň – pozoun
Vítězslav Novotný – trumpet

text: VÍT KOLČAVA

www.velmikratkevlny.cz

foto: archiv Falcon a. s.

01 Muži v naději

režie: JIŘÍ VEJDĚLEK
hudba: JAN P. MUCHOW, zastupován
OSA od 1. 7. 2007, člen od 1. 1. 2009
scénář: JIŘÍ VEJDĚLEK
hrají: JIŘÍ MACHÁČEK, BOLEK POLÍVKA, SIMONA STAŠOVÁ, PETRA HŘEBÍČKOVÁ, EVA KEREKÉSOVÁ
premiéra: 25. 8. 2011

Může být nevěra základem šťastného manželství? Šarmantní bonviván Rudolf je o tom přesvědčen: „Ženská má mít pocit, že o chlapa musí bojovat, musí se snažit, aby si ho udržela. A hlavně, ženská se nesmí nudit ... !!!“

Rudolf s úspěchem uplatňuje svou divokou teorii v každodenní praxi, a to s neutuchajícím elánem, který je u čerstvého šedesátníka záviděníhodný. O to víc pak nechápe naivitu svého nesnesitelně korektního zetě Ondřeje, který pro samé svědomité plnění povinností nevnímá, jak nebezpečně se jeho žena Alice začíná nudit. Milující tatínek a kamarádský tchán Rudolf proto nabídne Ondřejovi několik prověřených rad, jak vnést do skomírajícího manželství potřebný vzruch. Koneckonců jde o rodinné štěstí jeho jediné dcery...

Z nudného slušňáka Ondřeje se pak díky románu s krásnou Šarlotou skutečně stává sebevědomý pán tvorstva, obletovaný milenkou a obdivovaný vlastní manželkou. Situace je to sice krásná, ale dlouhodobě neudržitelná. Už proto, že skutečnými pány tvorstva jsou pochopitelně ženy.

Ondřeje čeká smršť komediálních situací, kterým čelí s odzbrojující kombinací typicky mužských vlastností – hravou vynalézavostí a nezničitelnou nadějí, že všechno dobře dopadne.

„Zjednodušeně řečeno, Muži v naději pojednávají o nevěře a jejím blahodárném vlivu na manželství a veškeré ostatní milostné vztahy,“ charakterizuje příběh scenárista a režiséra Jiří Vejdělek.

foto: archiv HCE, s. r. o.

02 Beaver (Bobr)

režie: JODIE FOSTER
hudba: MARCELO ZARVOS, zastupován
ASCAP od 1. března 1995
scénář: KYLE KILLEN
hrají: MEL GIBSON, JODIE FOSTER,
ANTON YELCHIN
premiéra: 21. 7. 2011

Walter Blacka (Mel Gibson) už dlouho trápí hluboké deprese. Vyzkoušel mnoho způsobů, jak úzkostné stavy překonat, nic však nezbývá. Jeho žena Meredith (Jodie Foster) si neumí se situací poradit a nakonec Waltera vyhodí z domu. Walter se toulá městem a – posílen alkoholem – se neúspěšně pokusí o sebevraždu.

Během noční alkoholové procházky najde kdesi v popelnici maňáska s bobří hlavou. Bobr začne k Walterovi mluvit a stane se jeho prostředkem pro komunikaci s lidmi kolem něj.

Vše se začíná obracet k lepšímu, avšak jen do chvíle, kdy bobr Walterovo vědomí naprosto pohltí...

/ PRAHA

DIVADLO ARCHA

Na Poříčí 26, Praha 1
www.archatheatre.cz
17. 8. The National (US)

DIVADLO HYBERNIA

nám. Republiky 4, Praha 1
www.divadlo-hybernia.cz
26. 9. Potichu tour 2: Richard Müller,
host: Dan Bárta
12. 10. Seaven Seas: Avishai Cohen Trio
(II/US)
20. 10. narozeninový koncert
– Hana Hegerová

EXIT CHMELNICE

Koněvova 219, Praha 3 - Žižkov
www.exitchmelnice.cz
10. 9. Elfenthal - The Ble Elf's Dream
(rock opera) - Maite Itoiz & John
Kelly Elfenthal

FUTURUM MUSIC BAR

Zborovská 7, Praha 5
futurum.musicbar.cz
24. 8. Znouzectnost
25. 8. Dolétání: Chicken's Flight, Blackout
Incident, Panda a další

KLUB 007 STRAHOV

Chaloupeckého 7, koleje ČVUT,
blok 7, Praha 6
www.klub007strahov.cz
5. 8. Vivian Girls (US)
10. 10. Royal Republic (SE)

KC VLTAVSKÁ

Bubenská 1, Praha 7
www.vltavska.cz
7. 8. Screamedelica Live 2011: Primal
Scream (UK)
23. 9. Balkan Beats Party: Di Grine Kuzine
(DE)
27. 10. Balkan Beats Party - Boban
i Marko Marković orkestar (SR)

LUCERNA MUSIC BAR

Vodičkova 36, Praha 1
www.musicbar.cz

8. 8. Blonde Redhead (US)
15. 8. Wild Beasts (UK)
8. 9. The Bloody Beetroots
Death Crew 77 (IT)
25. 9. VNV Nation (IR)
25. 10. oslava 35 let – Abraxas

MALOSTRANSKÁ BESEDA

Malostranské nám. 21, Praha 1
www.malostranska-beseda.cz
26. 8. Butterfly Kiss Debut Tour 2011
22. 10. Rock'n'roll Gang

PALÁC AKROPOLIS

Kubelíkova 27, Praha 3
www.palacakropolis.cz
16. 8. Respect Plus - Cheikh Lo (SN)

RUDOLFINUM

Alšovo nábřeží 12, Praha 1
www.ceskafilharmonie.cz
30. 10. Mirror - Charles Lloyd New Quartet

STÁTNÍ OPERA PRAHA

Wilsonova 4, Praha 1
www.opera.cz
26. 9. Dee Dee Bridgewater

/ ČECHY

HOUSE OF BLUES

Černická 10, Plzeň
www.houseofblues.cz
15. 10. Natural, Sweet Zone

TIPSPORT ARENA

Jeronýmova 570/22, Liberec 7
www.tipsportarena.cz
21. 9. The Beatles Night - Český národní
symfonický orchestr

/ MORAVA

SPORTOVNÍ HALA RONDO

STAREZ-SPORT a.s.,
Křídlovická 34, Brno
www.hala-rondo.cz
21. 10. Gipsy Kings (FR)

STARÁ PEKÁRNA
– HUDEBNÍ KAVÁRNA

Štefánikova 8, Brno
www.starapekarna.cz
6. 10. Trio De Janeiro

/ FESTIVALY

vážná hudba, duchovní hudba, jazz...

MEZINÁRODNÍ VARHANNÍ
FESTIVAL 2011

4. 8. 2011 – 22. 9. 2011
PRAHA – Staré Město,
Bazilika sv. Jakuba,
Malá Štupartská 6
www.auditeorganum.cz

LESNÍ ROH PRAHA 2011

6. 8. 2011 – 16. 8. 2011
PRAHA, zámek Bon Repos,
koncertní sály, kostely, zámecká
zahrada a interiéry
www.praguehorn.cz

MEZINÁRODNÍ HUDEBNÍ
FESTIVAL PETRA DVORSKÉHO
2011

6.8.2011 – 20.8.2011
Jaroměřice nad Rokytkou, Telč,
Dalešice
www.arskoncert.cz

NABUCCO 2011

6. – 20. 8.2011
zámek Hradec n./M., zámek Ploskovice,
zámek Kynžvart, zámek Loučeň,
zámek Lednice
www.klasikapodhvezdami.cz

Mezinárodní kytarový festival
a kurzy BRNO '11

7. 8. 2011 – 13. 8. 2011
Nová radnice v Brně, hrad Špilberk
www.guitar.cz

BOHEMIA CANTAT LIBEREC 2011

25. 8. 2011 – 28. 8. 2011
Liberec
www.bohemiacantat.cz

ČESKÉ KULTURNÍ SLAVNOSTI
– Heroldův Rakovník

4. 9. 2011 – 2. 10. 2011
Rakovník, Rabasova galerie
www.ceske-kulturni-slavnosti.cz

DVOŘÁKOVA PRAHA 2011

8. 9. 2011 – 24. 9. 2011
Praha – Rudolfinum,
Katedrála sv. Víta
www.dvorakovapraha.cz

LÍPA MUSICA 2011

16. 9. 2011 – 15. 10. 2011
Česká Lípa a další města
www.lipamusica.cz

ČESKÉ KULTURNÍ SLAVNOSTI –
Malostranské komorní slavnosti

2. 10. 2011 – 30. 10. 2011
Praha – Malá strana – Valdštejnský palác
www.ceske-kulturni-slavnosti.cz

ČESKÉ KULTURNÍ SLAVNOSTI –
Trutnovský podzim

4. 10. 2011 – 21. 10. 2011
Trutnov – Dům kultury
www.ceske-kulturni-slavnosti.cz

PRAGA CANTAT 2011

27. 10. 2011 – 30. 10. 2011
Praha – Národní dům
www.bohemiafestival.cz

PRAŽSKÉ DNY HARMONIKY 2011

7. 10. 2011 – 30. 10. 2011
Praha
www.accordion.cz

/ FESTIVALY

ostatní žánry

SÁZAVAFEST 2011

4. 8. 2011 – 7. 8. 2011
Benešov
http://sazavafest.cz/

ČESKÉ HRADY.CZ 2011

5. 8. 2011 – 6. 8. 2011
Bezděz
www.ceskehrady.cz

JIRÁSKŮV HRONOV 2011

5. 8. 2011 – 13. 8. 2011
Hronov
www.jiraskuvhronov.cz

OPEN AIR FESTIVAL 2011

11. 8. 2011 – 13. 8. 2011
Panenský Týnec
www.openairfestival.cz

VALAŠSKÉ FOLKROCKOVÁNÍ
2011

12. 8. 2011
Rožnov pod Radhoštěm
www.tka.cz

LOVOSICKÝ ŽAFEST 2011

12. 8. 2011 – 13. 8. 2011
Lovosice
www.zafest.cz

TRUTNOV OPEN AIR
FESTIVAL 2011

17. 8. 2011 – 21. 8. 2011
Trutnov
www.festivaltrutnov.cz

HIP HOP KEMP 2011

18. 8. 2011 – 20. 8. 2011
Hradec Králové
www.hiphopkemp.cz

MORAVSKÉ HRADY.CZ 2011

19. 8. 2011 – 20. 8. 2011
Bouzov
www.ceskehrady.cz

VIZOVICKÉ
TRNKOBRANÍ 2011

19. 8. 2011 – 20. 8. 2011
Vizovice
www.trnkobrani.cz

Stodola Michala Tučného 2011

20. 8. 2011
Hoštice u Volyně
http://kyno.cz/

OKOŘ 2011

20. 8. 2011
Okoř
www.festivalokor.cz

Letní Letná 2011

21. 8. 2011 – 4. 9. 2011
Praha – Letná
www.letniletna.cz

MORAVSKÉ HRADY.CZ 2011

26. 8. 2011 – 27. 8. 2011
Valtice
www.ceskehrady.cz

BABÍ LÉTO BOHNICE 2011

10. 9. 2011
Praha – Bohnice
www.plbohnice.cz

Svojsický Podzim 2011

10. 9. 2011
Svojsice
www.svojsickypodzim.countrycolaps.cz

VEJVODOVA ZBRASLAV 2011

23. 9. 2011 – 25. 9. 2011
Praha – Zbraslav
www.orfea.cz

JAZZ GOES TO TOWN 2011

10. 10. 2011 – 15. 10. 2011
Hradec Králové
http://jazzgoestotown.cz/

Mezinárodní televizní festival
ZLATÁ PRAHA 11

15. 10. 2011 – 19. 10. 2011
Praha
http://festivalzlatapraha.cz/

JAZZ A LITTLE OTHERWISE
Lanškroun 2011

22. 10. 2011
Lanškroun
http://jazz.lanskroutsko.cz/

Ladislav Simonskladatel, dramaturg, dirigent a klavírista
***4. dubna 1929**

Absolvent klavírní školy pražské konzervatoře a AMU Ladislav Simon patřil k těm vzácným osobnostem současného českého umění, které se dokázaly významně prosadit v oblasti skladatelské a interpretační, stejně jako v aktivitách dramaturgických, režisérských a hudebně-organizačních.

Umělecký záběr Ladislava Simona byl obdivuhodný – jako skladatel je podepsán pod dlouhou řadou komorních, symfonických, hudebně-dramatických a jazzových kompozic i pod několika stovkami titulů scénické hudby k televizním inscenacím.

Více než jedenáct let působil jako skladatel, dirigent a šéf činoherního orchestru v pražském Divadle na Vinohradech, poté přenesl své skladatelské, dirigentské a dramaturgické působení do Národního divadla v Praze, kde zakotvil na plných dvaadvacet let. Ve stejné době se věnoval též jako pedagog hudební teorii na pražské a ostravské konzervatoři.

Simon byl rovněž významným členem zakládajícího týmu Československé televize, zakladatelem prvního československého studia pro elektronickou hudbu v Praze a spoluzakladatelem Pražské komorní filharmonie. Od roku 1996 byl šest let ředitelem Divadelní a literární agentury (DILIA). Byl mimo jiné autorem znělky televizního Večerníčku, která se z obrazovek ozývá každý večer už více než čtyři desítky let.

Zdroj: <http://life.ihned.cz/hudba/c1-51893350-zemrel-utor-znelky-televizniho-vecernicku-skladatel-ladislav-simon>

Ivo Pešákhudebník, zpěvák, komik a malíř
***7. září 1944**

Absolvoval pražskou konzervatoř. Kromě angažmá ve Středočeském symfonickém orchestru také krátce učil na hudební škole. Do povědomí diváků a posluchačů se dostal jako člen Banjo Bandu Ivana Mládky.

Ivo byl punc Banjo Bandu - Ivan Mládek o svém příteli:

„Pro naši kapelu je to velká ztráta, Ivo byl takový punc Banjo Bandu, a to hlavně na pódiích, kde byl jednou z nejpoblábnějších osobností, jakou jsem v životě poznal. Byl to muzikant, který jen vylezl na scénu, vlastně nemusel nic dělat a dav bouřil. Nejen tady v Česku, ale i v dalších zemích, kde jsme hráli,“ uvedl Pešákův dlouholetý spoluhráč Ivan Mládek.

Zdroj: <http://www.mediafax.cz/domaci/3217551-Zemrel-zpevak-ivo-Pesak>,
http://kultura.idnes.cz/zemrel-ivo-pesak-dlouholety-clen-mladkova-banjo-bandu-pd8-hudba.aspx?c=a110509_123958_hudba_jaz

†

Rychta Miloslav
Man Viktor
Kohout Jaroslav
Šmíd Zdeněk
Pešák Ivo
Žabka Oto
Simon Ladislav (člen OSA)
Jungerová Alena (člen OSA)
Tompich Alexandr
Žid Gustav
Toušek Milan
Wittmann Max
Parmová Anastazie Vítězslava
Řehoř Jaroslav
Krchová Vlasta
Pudil Karel

Úmrtí nahlášená v období
23. března 2011 – 23. června 2011

Začnu heslovitě:
**Talent a píle dosáhne cíle.
Komu se nelení, tomu se zelení.
Všechna sláva, polní tráva.....atd. atd.**

Na každoročním předávání cen OSA, je krásné to, že je každoročně. Sedíme se, někdo s někým poklábosí, někomu zatleskáme. Celá věc je veskrze pozitivní. Kritizovat nehodlám nic, jen zabrousit do úvah. A moje úvahy prosím budiž brány spíše filosoficky.

Velmi rozporné mne napadaly myšlenky, které jsem odehnat nemohl. Když jsem viděl již poněkolkáté odměňování /předávání cen tvůrcům, kteří by byli zasloužilými či národními umělci před dvaceti lety, anebo by byli pro souduhu „nikým“, a přesto o nich víme, že jsou, byli a budou pořád „někdo“.

Zvláštní myšlenky se mi honily hlavou, když jsem přemýšlel o tom, co se honí hlavou tomu, kdo je, byl a vždycky bude „někdo“ a přebírá CENU (proboha nechci nikoho urazit!) z rukou třeba „někoho“, kdo nikdy ničím nebyl, třeba chvíli je, ale pak bude zase „nikdo“ (jako před několika roky ředitel rozhlasu Kasík).

Proč se mi o tomto chtělo vůbec psát? Na letošním předávání cen OSA, byla předána cena Jiřímu Suchému, který prohlásil: „Připadá mi jako bych přijímal cenu za to, že dýchám.“ Tomu rozumíme snad všichni, člověk tvořivý tvoří tak, jako když dýchá.

Takže mne popadla myšlenka, JE vůbec možné uměleckou tvorbu „ocení“? Tvoří umělec proto, aby byl svou činností v nějaké soutěži? Zde se přeci nedá měřit čas běhu, výška skoku, délka hođu. Jaké parametry se tedy dají použít na básníka, malíře, sochaře, skladatele? Vzpomeňme si na anglické rčení: Krása je určena očima, které na ni pohlížejí.

Umělecké dílo tedy není hodnoceno tím, za kolik se prodá, ale tím, jak se samo v čase před posluchačem či divákem zhodnotí, A opět toto zhodnocení nemusí být vyjádřeno jen v penězích.

Proto „ceny za tvorbu“, jsou asi trochu po-fidérní. Alespoň už ten název: „cena“. Co vlastně ceníme? Nemáme na to metr, litr ani kila. Tvorbu ocení jen její nadčasovost. My

v současnosti si můžeme jen myslet to či ono, ale Hayden, Dostojevský, Shakespeare, Michelangelo? Těm je jedno co si myslíme. Co je určující pro současnost? Asi to, že na ně myslíme s úctou. A pakliže tedy chceme tvůrci za jeho života vyjádřit nějaké uznání, je to vyjádření pouze a hlavně úcty. Takže by se asi nemělo říkat: předáváme CENU ale předáváme ÚCTU.

Obloukem zpátky k vyjádření Jiřího Suchého, který vlastně svou větou tu předávanou cenu velmi spontánně a bez pompy vysvětlil, zařadil a zhodnotil (tím v žádném případě neříkám „zhodnotil“). A když jsem mu chtěl jít gratulovat, tak mne napadlo, že si vlastně každý svou tvorbou gratuluje sám.

Kdo tomuto mému přemítání neporozumí, je mi líto.

P.S.: Na závěr bych připojil něco anekdotického. Traduje se, že Pablo Picasso svého času dostal telegram z Oxfordské univerzity, aby se dostavil dne toho a toho, že mu bude předán čestný doktorát. Údajně telegraficky odpověděl: Děkuji za doktorát. Nepřijedu, Život je krátký, maluji.

Ale moment! Proboha! Jen aby si někdo nemyslel že předávání cen OSA chci dehonestovat! To určitě ne, každý rok se tam těším, má to svou důstojnost a svůj účel to jistě plní. Jen jsem si dovolil zafilosofování. A to snad kolegové kolegovi kmetovi prominou?

Rostislav Černý
textař a člen dozorčí rady OSA

Konkurence v kolektivní správě

Ve svém bloku jsem se rozhodl věnovat tématům, která na veřejnosti bývají interpretována zjednodušeně či tendenčně. Po tématu Creative Commons jsem si vybral téma „konkurence v kolektivní správě“.

Často bývá monopol kolektivní správy terčem kritiky a bývá často zpochybňován. Pojdme se podívat na dvě podstatné zákonitosti fungování trhu hmotných statků (například mléko) a nehmotných statků (například hudba).

Vyčerpateľnosť spotřeby statku. Konzumaci láhve mléka, například její koupí, omezují v daném okamžiku spotřebu jiných zákazníků. Hudba je naopak zážitek. „Konzumaci“ hudby je naopak zážitek. „Konzumaci“ hudby na koncertě neomezují spotřebu jiného návštěvníka této akce. V podobě zvukového či audiovizuálního záznamu je pro dílo charakteristická možnost neomezeného pořizování kopií bez relativní újmy na kvalitě.

Nahraditelnost statku. Ještě významnější zákonitostí je možnost nahrazení jednoho statku jiným. Dá se říci, že konzumaci mléka od výrobce z jižní Moravy mohou velice snadno nahradit mlékem od výrobce z jižních Čech a opačně. Avšak velmi obtížně (dokázali to vůbec) nahradím hudbu například skupiny Beatles hudbou Elvise Presleyho, natož pak hudbou Michaela Jacksona a naopak.

Pustíme se do situace, kdy by vznikla ještě OSA2 a OSA3. Položme si klíčovou otázku. Bude OSA, OSA2 a OSA3 zastupovat autory hudby k Beatles, Elvise Presleyho, Michaela Jacksona a dalších současně? Odpověď zní ne. Trh nehmotných statků v podobě autorských práv nefunguje jako trh s hmotnými statky. Mléko můžete koupit v obchodě X nebo obchodě

Y. Obchod X a Y si vzájemně mohou konkurovat v ceně.

Jak se bude rozhodovat autor v případě zastupování? Nechá-li se zastupovat všemi organizacemi, pak tyto se budou též snažit konkurovat nižší cenou za jeho práva, aby uzavřely smlouvu s uživatelem. Autor se nebude rozhodovat jako výrobce mléka, ale jako potenciální zaměstnanec. A jak se bude rozhodovat zaměstnanec? Zaměstnanec se bude rozhodovat podle prostředí v dané firmě a podle výše platu, který dostane za svoji odvedenou práci. Autor se bude rozhodovat podle kvality služeb, které mu kolektivní správce nabídne a současně podle schopnosti zobchodovat jeho autorská práva. Zákonitosti, které platí pro hmotné statky, jednoduše neplatí pro statky nehmotné, jakými autorská práva jsou.

Uživatel v podobě rozhlasového nebo televizního vysílatele potřebuje pro své vysílání získat práva k celosvětovému repertoáru. Vznikem OSA2 a OSA3 by vznikli další partneři pro jednání, kdy práva jimi zastupovaných autorů budou s největší pravděpodobností též potřebovat. Vyjednávání o licenci a zaslání podkladů o užitých skladbách by tak vedly k vyšším administrativním nákladům pro tyto vysílatele. Dále je potřeba vzít do úvahy, že s fungováním jakékoliv společnosti jsou spojeny v určité míře fixní náklady - například mzdy zaměstnanců, náklady na údržbu databáze s informacemi o podílech autorů na jednotlivých skladbách a software, který umožní rozúčtovat autorské odměny

těm, kterým skutečně náleží. Dá se předpokládat, že rozvolnění kolektivní správy by mohlo vést k vyšší nákladové náročnosti trhu jako celku. Uživatelé by hradili vyšší náklady kolektivní správy jako celku v podobě vyšších průměrných fixních nákladů a autoři by současně dostali méně, protože kolektivní správci by nebyli schopni promítnout vyšší náklady v plné míře do cen práv.

Stejně jako jiný druh monopolu je i monopol kolektivní správy regulován ze strany státu. Proto je důležité spíše než na zavedení konkurenčního prostředí do kolektivní správy, zaměřit se na ekonomickou efektivitu a transparentnost kolektivní správy v prostředí monopolu. Monopolní povaha kolektivní správy může ve výsledku pracovat s mnohem nižšími průměrnými fixními náklady, což je pozitivní skutečnost jak pro uživatele, tak i pro samotné autory.

*Přeji Vám co nejvíce slunečných dnů
v průběhu letního období!*
Roman Strejček,
předseda představenstva

Výroční
ceny OSA
2010

foto: JAROSLAV URBAN a VILÉM MIKYŠKA

ČASOPISY NEJEN PRO MUZIKANTY

& WEB!

Muzikus ČASOPIS NEJEN PRO MUZIKANTY

Každý měsíc na více jak 110 stranách. Testy hudebních nástrojů • rozhovory se zajímavými osobnostmi domácí i světové scény • novinky z oblasti hudebních nástrojů, zvukové a nahrávací techniky • seriálové workshopy a díly pro různé hudební nástroje • hudební software i hardware • rubriky pro zvukaře, producenty, hudebníky i manažery • reportáže, zajímavosti, návody.
V KAŽDÉM ČÍSLE PŘILOŽENO DVD
Backstage • workshopy • videotesty • videoprezentace a další.

HARMONIE JEDINÝ SVÉHO DRUHU NA TRHU

Časopis o klasické hudbě, jazzu a world music. Jedná se o jediný časopis svého druhu u nás. Je určen posluchačům všech oblastí klasické hudby a v širším měřítku se věnuje i hudbě současné. V oblasti jazzu se jedná o jediné periodikum publikující o tomto stylu ve větší míře. Stěžejní součástí jsou recenze vycházejících CD a DVD.

muzikus.cz HUDEBNÍ PORTÁL

Denně nové zprávy z hudebního světa, festivaly, koncerty, fotogalerie, kapely, recenze a soutěže.

NAKLADATELSTVÍ MUZIKUS, NOVÁKOVÝCH 8, PRAHA 8, 180 00
TEL.: 266 311 701, FAX. 284 820 127,
E-MAIL: INFO@MUZIKUS.CZ • INZERCE: JANA VONDRÁKOVÁ (JANA.VONDRAKOVA@MUZIKUS.CZ)

desek
s vítězslavem
Šteflem